

S-eXchange

สังวาสสาร: ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๑๔ ตุลาคม-ธันวาคม ๒๕๔๘

มารู้จัก ‘แพะ’ ที่ชื่อ ‘ตะวันตก’

กันเถอะ

- บันทึกคนกลางวัน ‘ครั้งแรก... ลองเสีย’
- เพียบเบื้องหลัง ‘ตำราเรียนศร.’ พลิกให้นักเรียนติดเอชไอวี!!!
- จริงไหม? เยาวชนเลียนแบบหนุ่ม ‘ท่อนก่อนแต่ง’
- ทำอย่างไรเมื่อลูกกลับบ้านไม่เป็นเวลา
- บอร์ดสนทนา ‘เมื่อพิสูจน์เชื่อเป็นพิสูจน์แล้วไม่ติดเชื่อ’

อาชีวศึกษาเตรียมครู

วิทยากรหลักเพศศึกษาก้าวอย่างอย่างเข้าใจ อาชีวศึกษา อบรมทีมงานจาก สำนักงานบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน และ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นครูผู้สอนเพศศึกษาในโรงเรียน เมื่อวันที่ ๑-๕ สิงหาคม ณ โรงแรมเวล จังหวัดนครปฐม

สัมมนาวิทยากรหลัก

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ จัดสัมมนาวิทยากรหลักเพศศึกษา เมื่อวันที่ ๘-๙ สิงหาคม ณ โรงแรมรามารการ์เด็นส์ กรุงเทพฯ มีวิทยากรหลักจากทุกภูมิภาคเข้าร่วมกว่า ๒๐๐ คน เพื่อเพิ่มเติมองค์ความรู้เรื่องเพศ และทักษะการจัดเพศศึกษา

เวทีวิชาการ กทม.

สพท.กทม.เขต ๑ จัดงาน “เวทีวิชาการ ครั้งที่ ๒ : บูรณาการการศึกษาสู่โลกกว้าง” เมื่อวันที่ ๒-๓ กันยายน ณ โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ กรุงเทพฯ เข้าร่วมนำเสนอผลงานเพศศึกษาจากโครงการฯ ได้แก่ ผลงานนักเรียน ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้เพศศึกษา กิจกรรมจากกลุ่ม ICTeen กิจกรรมเครือข่ายผู้ปกครอง คลินิกให้คำปรึกษาเรื่องเพศศึกษา ฯลฯ

ค่ายละคร

บางพลีย์ ร่วมกับ คณะพยาบาลศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์ และ โรงเรียนในโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคใต้ ปีที่ ๑ และปีที่ ๒ จำนวน ๑๐ โรงเรียน จัดค่ายละครสร้างสรรค์ปีที่ ๒ ณ ศูนย์การเรียนรู้สองแคว อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๒๘-๓๑ กรกฎาคม

บริการเป็นมิตร

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคใต้ จัดประชุมระดมความคิดเห็นเพื่อพัฒนารูปแบบบริการทางสุขภาพที่เป็นมิตรสำหรับครูเยาวชน ผู้ปกครอง ผู้ให้บริการ และสื่อมวลชน เมื่อที่ ๒๑-๒๒ กรกฎาคม ณ โรงแรมบีพี แกรนด์ทาวเวอร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

สารบัญ

ก๊วยงมูบ

จริงไหม? เขาวงกตเลียนแบบแห่หม่ม
'ห้องก่อนแต่ง'

๓

๑๐

ลงขันความคิด

ครูเพศศึกษาจะคุยเรื่องเพศกับลูกสุดเลิฟได้อย่างไร

๑๒

เรื่องประจำฉบับ

มารู้จัก 'แพะ' ที่ชื่อ 'ตะวันตก' กันเถอะ

๒๔

เที่ยวทั่วไทยไปกับ MT

เที่ยวชมซีแมน ๆ กลางป่าอันร่มรื่น

๒๓

หนึ่งคุณครู หนึ่งพลัดภัทท์

'ปลาข้าวสาลี' ตัวอย่างของการบูรณาการ 'เรื่องเพศ'

๒๕

s-entertainment

ครั้งแรก... ลองเสียว

#๑๔

คนในข่าว	๒๓
รอบรู้บ้านเรา	๔
บางกอกชอกแชก	๖
บทความจากเครือข่าย	๘
บอร์ดสนทนา	๙
ข้ามเส้น	๑๖
ห้องลูกที่ปรึกษา	๑๗
คือความเข้าใจ	๑๘
ชีวิตนอกห้องเรียนของคุณ	๑๙
สอนรักสลักใจ	๒๐
คลีตลับหลังห้อง	๒๑
ห้องห้อยนำโชค	๒๖
หลังเรื่องเล่า	๒๗

* สังวาส (น.) การอยู่ด้วยกัน; การอยู่ร่วมกัน; การร่วมประเวณี; (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕)

* สังวาสสภาวะ : สภาวะแห่งการอยู่ร่วมกัน

ขบถที่บ้านบัว

บรรพบุรุษที่บ้านบัว อำเภอกุดบาก สกลนคร 'เฝ้าอยู่เฝ้ากิน' อยู่กับป่าภูพานอย่างร่มเย็นเป็นสุข ไม่รวย แต่ก็ไม่ออด

กระทั่งเมื่อเกือบ ๕๐ ปีที่แล้ว 'ผู้ใหญ่ลีตีกลองประชุม' มีนโยบายพาชาวบ้านปลูกพืชเชิงเดี่ยวเพื่อขาย ตั้งแต่ปอ อ้อย มัน ฯลฯ ยิ่งทำงานหนัก ชาวบ้านกลับยิ่งเป็นหนี้ เสียเป็นผู้กำหนดราคาผลผลิต ดินและสภาพแวดล้อมเสื่อมจากสารเคมีที่คนนอกเข้าไปส่งเสริม เงินทองผ่านมือชาวบ้านมากมาย แต่ไปตุงในกระเป๋านายทุนทั้งสิ้น ชาวบ้านเริ่มโค่นป่าภูพานหวังได้ที่ดินไปทำอะไรให้มากขึ้น

ชาวบ้านบ้านบัวและแกนนำของชุมชนโดยรอบ ใช้เวลาราวสามทศวรรษกว่าจะจับเหตุที่สร้างทุกข์ให้ชาวบ้าน และตัดสินใจเป็นขบถต่อ 'ผู้ใหญ่ลี' หันไป 'ปลูกในสิ่งที่กิน' 'หากเหลือจึงขาย'

พืชผักผลไม้ป่าที่ใช้กินในครัวเรือนนานาชนิดถูกนำจากป่าภูพานมาเพาะไว้ในสวนในนาหลังบ้านจนเขียวครึ้มอยากกินอะไรก็ไปเก็บจากหลังบ้านมากขึ้น อะไรที่เหลือพอขาย ก็ขาย เงินทองไม่ค่อยได้จับ แต่ก็ไม่ออด

พ่อเล็ก กุดวงศ์แก้ว แกนนำคนหนึ่งของชาวบ้าน ใช้เวลา ๘ ปี จึงสามารถปลดหนี้ ๔ หมื่นบาทที่เกิดจากนโยบายผู้ใหญ่ลี ออกไปจากบ่าตัวเองจนหมด

ป่าภูพานค่อย ๆ พ้นขึ้นมา เพราะนอกจากชาวบ้านเลิกกรบกว่นป่าแล้ว ยังหันมาช่วยกันอนุรักษ์จนกลายเป็นป่าชุมชน ที่ให้เห็ดและอาหารหลายชนิดฟรี เป็น 'ซูเปอร์' ของชาวบ้าน' ที่นำมากินและแปรรูปขายได้

พ่อบัวศรี ศรีสูง ปราชญ์ชาวบ้านจากสารคาม ไปเยี่ยมไปยามกุดบาก ขึ้นชมกับความสุขสมบูรณ์เขียวครึ้มของป่าแถวนั้นว่างามดังพระอินทร์ลงมาสร้างให้ จึงขนานนามชุมชนเข้มแข็งกลุ่มนั้นว่า 'อินแปง'

ชาวอินแปงใช้เวลานับทศวรรษในการทำความเข้าใจความทุกข์ที่ถูกกำหนดมาจาก 'นโยบายผู้ใหญ่ลี' และหันมาแก้ปัญหาโดย 'ยกป่าภูพานมาไว้ในสวน' นโยบายกองทุนหมู่บ้าน หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ กลายเป็นเรื่องที่ชาวอินแปงมองอย่างยิ้ม ๆ

แต่ที่บ้านที่ทนทุกข์อีกจำนวนมาก ยังทำตามผู้ใหญ่ลี ยังไม่รู้จักอินแปง หรือไม่รู้จักอินแปง เห็นรูปธรรมความสำเร็จของอินแปงก็ยังไม่เชื่อมั่นมากพอที่จะขบถต่อผู้ใหญ่ลี

ความคิดขบถ ไม่ยอมตกอยู่ในกรอบอันคับแคบที่คนอื่นกำหนดให้ ทำให้อินแปงอยู่รอดมาได้ราบเท่าทุกวันนี้

หากเราต้องการพัฒนาสังคมให้เข้มแข็งใน 'เรื่องเพศ' เราคนทำงานต้อง 'ขบถ' ต่ออะไรบ้างหรือเปล่า

บรรณาธิการ

S-exchange สัปดาห์ละ: ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ "ก้าวอย่างเข้าใจ" และเครือข่ายคนทำงานด้านเอดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ จักทำโดย องค์การ PATH ในโครงการ "ก้าวอย่างเข้าใจ" ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว วัณโรคและมาลาเรีย (Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

บทความหรือข้อคิดเห็นใดๆ ในบทความข้างนี้เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียน และอาจไม่สอดคล้องกับความเห็นของกองบรรณาธิการ

บรรณาธิการ: รุจน์ โทมมุลกร นอบบรรณาธิการ: ทาวนา เหวียนทวี, วราวุธ ชินวรโสภณ, ทวีเกียรติ์ สุภา, กษมา สัตยาพิทักษ์, อุษาสินี วีระทอง, อรพิณ ยิ่งยงพัฒนา **สโลปัส:** สติชัย แผลงกล้า
ติดต่อ S-exchange ได้ที่ องค์การ PATH ๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘ อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

กทบ. ตั้งไข่เครือข่ายผู้ปกครองเพศศึกษา

“แม่เด็กจะอยากรู้เรื่องเพศ แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปถามพ่อแม่ เพราะพ่อแม่มักไม่ตอบโดยคิดว่า เด็กยังไม่ควรรู้เรื่องเพศศึกษาตอนนี้ ทั้งยังมองว่า เด็กที่ถามเป็นเด็กมีปัญหา เมื่อเด็กเกิดปัญหาขึ้นจริงก็ไม่กล้าปรึกษาพ่อแม่ เพราะกลัวจะโดนดุ จึงหันไปปรึกษาเพื่อนแทน ซึ่งสุดท้ายแล้วผู้ปกครองก็จะได้ทราบเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกบ้าง” ลีตะวัน ศิริสุภโกภิน ตัวแทนนักเรียนจากโรงเรียนวัดบวรเมษนาคล แสดงความคิดเห็นบนเวทีการประชุมผู้ปกครองนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต ๑-๓ และองค์การแพช ภายใต้โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ร่วมกันจัดขึ้น ณ โรงแรมรอยัลแอสเตเรีย เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายนที่ผ่านมา

เวทีนี้จัดขึ้นเพื่อให้ผู้ปกครองเห็นถึงความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา เข้าใจการสื่อสารเรื่องเพศ และพฤติกรรมของวัยรุ่น เพื่อพัฒนาเครือข่ายผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนการสอนเพศศึกษา

ธิตติยา สุนทรวัฒน์ ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดธาตุน้อย ให้ความเห็นว่า ปกติไม่ค่อยกล้าพูดเรื่องเพศกับลูก ส่วนหนึ่งเพราะไม่รู้จะพูดอย่างไร และคิดว่าลูกยังเด็กเกินไปที่จะรู้ แต่เมื่อได้ฟังการอภิปรายจากวิทยากรก็ทำให้เห็นความสำคัญของการพูดเรื่องเพศกับลูกว่าถึงเราไม่บอก เด็กก็ไปหาจากทางอื่นได้ ถ้าถามว่าอยากให้ลูกละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ หรือ มีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย ก็คงเลือกอย่างหลัง เพราะลูกไม่ได้อยู่กับเราตลอดเวลา ถ้าลูกจะทำก็คงห้ามลูกไม่ได้ คิดว่าให้ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า

สำหรับการพัฒนาเครือข่ายผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมเพศศึกษานั้น ครูอาจารย์และผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า ควรเริ่มจากการสร้างความเข้าใจเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องให้แก่ผู้ปกครองโดยชี้ให้เห็นว่าการให้ความรู้ที่รอบด้านแก่เยาวชนย่อมดีกว่าการปิดกั้น ไม่ให้เยาวชนรู้อะไรเลย และควรชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาให้เยาวชน ไม่ใช่หน้าที่ของครูอาจารย์เพียงฝ่ายเดียว แต่ควรเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองด้วย นอกจากนี้เครือข่ายผู้ปกครองควรจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การสัมมนา โดยเชิญวิทยากรหรือผู้ปกครองที่มีประสบการณ์ในการพูดคุยเรื่องเพศกับเยาวชนมาให้ความรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ โดยควรมีการประเมินผลกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย ✕

เวียดนามออกคำสั่งลงโทษผู้ละเมิดสิทธิผู้ติดเชื้อไอวี

รัฐบาลเวียดนามแถลงว่า รัฐบาลได้ออกคำสั่งเพื่อใช้ลงโทษบุคคลที่ละเมิดสิทธิของผู้ติดเชื้อเอชไอวี

นายรัฐมนตรีฟาน วัน ไค เป็นผู้ออกคำสั่งดังกล่าว ซึ่งจะให้อำนาจแก่รัฐบาลในการปรับบุคคลที่เปิดเผยผลการติดเชื้อเอชไอวี ชื่อ ที่อยู่ และภาพถ่ายของผู้ติดเชื้อโดยที่ผู้ติดเชื้อไม่ได้อนุญาต นอกจากนี้บทลงโทษยังรวมถึงนายจ้างที่ไล่ลูกจ้างที่ติดเชื้อออกจากงาน หรือสถานศึกษาที่ไม่ให้นักเรียนติดเชื้อได้เรียน อย่างไรก็ตาม คำสั่งดังกล่าวมิได้ระบุอัตราค่าปรับเอาไว้

เวียดนามถูกวิจารณ์มาโดยตลอดว่าเป็นประเทศที่มีการตีตราหรือประณามผู้ติดเชื้อ ขณะที่หน่วยงานของสหประชาชาติได้ร้องเรียนว่า ผู้ติดเชื้อในเวียดนามประสบปัญหาด้านการจ้างงาน และไม่ได้รับสิทธิที่เท่าเทียม

รัฐบาลเวียดนามวางแผนใช้เงิน ๓๘.๕ ล้านดอลลาร์ หรือ ๑,๕๗๘ ล้านบาท เพื่อการป้องกันเอชไอวีในระยะเวลา ๕ ปี ในปี ๒๕๖๖ รัฐบาลเวียดนามแถลงว่ามีจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวี ๒๔๕,๐๐๐ คน ผู้เชี่ยวชาญนานาชาติคาดการณ์ว่าเวียดนามจะมีผู้ติดเชื้อเกิน ๑ ล้านคนในปี ๒๕๕๓ ✕

พบการส่งเสริมกุงยางฯ ล้มเหลวในอุกานตา

การวิจัยในอุกานตาพบว่า แม้การให้การศึกษาจะช่วยทำให้คนเพิ่มความเข้าใจในเรื่องการใช้กุงยางอนามัย แต่กลับไม่ได้ทำให้คนใช้กุงยางอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ผู้ชายยังมีคู่นอนมากขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญตั้งข้อสังเกตว่า งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยที่ทำขึ้นเนื่องจากอุกานตาต้องการยุติการส่งเสริมกุงยางอนามัย เพื่อเอาใจแหล่งทุนใหญ่คือสหรัฐฯ และกลุ่มคริสเตียน ที่ส่งเสริมการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์

การวิจัยที่อ้างใน Journal of Acquired Immune Deficiency Syndromes อธิบายว่าผู้เข้าร่วมการวิจัย ได้แก่ ชายใน ‘กลุ่มทดลอง’ ส่วนมากแต่งงานแล้ว อายุระหว่าง ๒๕-๓๐ ปี ซึ่งร้อยละ ๗๗ ผ่านการอบรมจากผู้ทำวิจัยเรื่องเอดส์ และได้รับการฝึกทักษะการต่อรอง/การใช้กุงยางอนามัย โดยที่ทุกคนได้รับคูโปงไปแลกกุงยางอนามัยได้ฟรีตามร้านค้าต่าง ๆ และชายอีกกลุ่มหนึ่งเป็น ‘กลุ่มควบคุม’ ที่ผ่านการอบรมจากผู้ทำวิจัยในเรื่องเอดส์เพียงอย่างเดียว และได้รับคูโปงไปแลกกุงยาง

ผลการศึกษาเมื่อติดตามพฤติกรรมไป ๖ เดือนพบว่า กลุ่มทดลองนำคูโปงไปแลกกุงยางในอัตราที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม และยังพบว่าในกลุ่มทดลองมีอัตราการใช้กุงยางแบบไม่ต่อเนื่องกับคู่นอนไม่ประจำลดลง จากร้อยละ ๗ เหลือ ๓.๘ แต่กลุ่มควบคุมมีการลดลงที่ต่ำกว่าคือจากร้อยละ ๗.๓ เหลือ ๐.๖ ทว่าตัวเลขที่แตกต่างกันนี้ไม่มีนัยยะสำคัญทางสถิติ

ชายกลุ่มทดลองยังมีจำนวนคู่นอนประจำเพิ่มขึ้น และมีคู่นอนไม่ประจำลดลง ขณะที่กลุ่มควบคุมมีจำนวนคู่นอนไม่ประจำลดลง ดังนั้นแม้กลุ่มทดลองจะเข้าถึงกุงยางได้มากขึ้น แต่ก็ยังมีพฤติกรรมเสี่ยงอยู่

สตีเฟน ลูอิส จากยูเอเอ็น เอดส์ กล่าวว่า ในอุกานตา การแจกกุงยางอนามัยฟรีในกลุ่มประชาชนทั่วไปผ่านทางคลินิกวางแผนครอบครัว และร้านค้าต่าง ๆ ถูกปรับย้ายไปแจกในกลุ่มที่ถูกเรียกว่า ‘กลุ่มเสี่ยงสูง’

การปรับเปลี่ยนดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายรัฐบาลอุกานตาเพราะต้องการเอาใจแหล่งทุนคือรัฐบาลสหรัฐฯ ซึ่งนิยมการส่งเสริมการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าการส่งเสริมการใช้กุงยางอนามัย

ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่า การวิจัยดังกล่าวที่สะท้อนความล้มเหลวของการส่งเสริมกุงยางอนามัยในอุกานตา ยังต้องการการวิจัยอื่น ๆ อีกมากเพื่อพิสูจน์ว่าการส่งเสริมกุงยางอนามัยมีผลน้อยกว่าการส่งเสริมการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ ✂

โลกเตรียมรับมือเด็ก ๑.๕ พันล้านคนที่กำลังเป็นผู้ใหญ่

การศึกษาของสภาประชากร พบว่า ในขณะนี้ประชากรเด็กจำนวนมากเป็นประวัติศาสตร์โลก กำลังจะเปลี่ยนผ่านช่วงวัยเพื่อเป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้ร้อยละ ๘๖ ของเด็กกลุ่มนี้หรือเกือบ ๑.๕ พันล้านคน อาศัยอยู่ในประเทศกำลังพัฒนา แม้ว่าการเปลี่ยนผ่านช่วงวัยจะเป็นเรื่องปกติแต่โลกาภิวัตน์ได้ช่วยเร่งให้การเปลี่ยนผ่านนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วและในขนาดที่ใหญ่โตมหึมา แตกต่างไปจากการเปลี่ยนผ่านของคนรุ่นพ่อแม่ของเด็กกลุ่มนี้โดยสิ้นเชิง

การศึกษาพบว่า เมื่อเทียบกับคนในยุค ๒๐ ปีก่อน โดยทั่วไปเด็กยุคใหม่กลุ่มนี้ก้าวเข้าสู่วัยหนุ่มสาวโดยมีสุขภาพที่ดีกว่า เข้าสู่วัยเจริญพันธุ์รวดเร็วขึ้น ได้รับการศึกษามากขึ้น เข้าสู่ตลาดแรงงานช้าลง และชลอกการแต่งงานและการมีบุตรออกไปมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังมีประชากรเด็กอีกมากที่ไม่ได้รับการศึกษาและมีสุขภาพไม่ดี ซึ่งจะมีผลต่อคุณภาพชีวิตในอนาคต ✂

“ตัวตนของเราคืออะไร **ต้องบอกตัวเอง** และที่สำคัญ

อย่าไปบังคับคนอื่น ให้เป็นอะไรที่ไม่ใช่เรา”

อาจารย์เสาวณี จาริยะ

โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย จังหวัดสตูล

งานประชุมวิชาการวิทยากรหลัก ณ โรงแรมรามารการ์เด็นส์ เมื่อวันที่ ๘-๙ สิงหาคมที่ผ่านมา องค์การแพธ ต้องขอขอบพระคุณทีมผู้ประสานงานหลักในทุกศูนย์ประสานงาน ที่นอกจากจะช่วยประสานให้ MT กว่า ๑๖๐ ชีวิต ได้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ไปด้วยกันแล้ว ยังหอบหิ้วของฝากไม่ว่าจะเป็นลำไยเพื่อชาติและขนมมมเนยนานาชนิดมาให้ งานนี้ชาวแพธอิมตั้งใจและท้อใจ

ทีม MT ภาคเหนือ เจอเรือบิน one two-go ฟันพิษขากลับเชียงใหม่ เจอถูกบอกชื่อ ๆ ว่า เทียวบินถูกยกเลิก หลังจากต่อสู้ทวงสิทธิกันพอสมควร เหล่า MT ได้ถูกลำเลียงไปอีกสายการบินหนึ่ง แต่บังเอิญผู้โดยสารที่ได้ไปชุดแรกมีชื่อพรรคพวกเกือบทุกคน ยกเว้น **อุษณีย์ เย็นสบาย** แห่ง มรภ.ลำปาง พลันสิ้นเสียงเรียกชื่อผู้โดยสารคนสุดท้ายคือ **สุวรรณี จันทร์ดา** ทันใดนั้น เสียงอุษณีย์สวนมาทันทีว่า **‘ฉันทากับอีนัน’** เค้าเลยรีบจัดให้กลับไปด้วยกันครบเซต **■ ■ ■** เนื่องจากอนาคตทางการศึกษาและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างใหม่ขององค์กร **สุภาพร ประดับสมุทร** และ **จรัสกร ญัฐรังสี** เจ้าของวลิเต็ด **‘ทำงานให้เอางานเป็นที่ตั้ง’** และ **นิรมิตร ขาวระนอง** ทีมผู้ประสานงานหลักศูนย์ภาคอีสานเสนอปรับทีมงานใหม่เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการดำเนินงานคือ **กัลยา อันชั้น อรอินทร์ ขำคม** และ **วาสนา คำเพ็ง ■ ■ ■ ไพลวรรณ บุญสุข** ผอ.ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๕ อุบลราชธานี เปิดโอกาสให้เด็กกว่า ๒๐๐ คนในศูนย์ฯ ได้เรียนเพศศึกษาแบบบูรณาการพร้อมกันทั้ง ๖ ห้องอย่างต่อเนื่อง ๑๙ คาบเรียน ทุกบ่ายวันพุธ เมื่อผ่านไปสามคาบเรียน ครูผู้ชายคนหนึ่งเดินมาบอกว่า **“ผอ.ครับ ผมอ้ายอวย ตอนสอนเด็กให้รู้วิธีทำความสะอาดจุดตัวเอง ดูเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ**

แต่ยาก จริง” ■ ■ ■ ชัยวิทย์ (อ้น) ฉันทประเสริฐ ประธานค่าย ICTeen รุ่นแรก หลังเรียนจบได้งานทำที่บัณฑิตเซ็นเตอร์ เลยตกอยู่ในวงเวียนกรรม เพราะต้องรับหน้าที่พัฒนาเว็บไซต์ **เครือข่ายเยาวชนก้าวอย่างฯ** หรือ **‘teen center’** เพื่อให้เสร็จทันงานเอดส์ภาคประชาชนปลายเดือนพฤศจิกายนปีนี้ **■ ■ ■ ต้ม** กับ **เอ** ทีมบางพลีย์ หากว่างจากตระเวนจัดค่ายละครตามภาคต่างๆ เมื่อไหร่ ขอเชิญชวนให้แบ่งเวลาเข้าร่วมอบรมกับค่าย ICTeen บ้างนะจ๊ะ แบบว่า...เผื่อจะใช้คอมพิวเตอร์ทำรายงานส่งได้เร็วขึ้น อ๊ะ..เก๋วกันใหม่เนี่ย แชนเล่นจ้า แชนเล่น **■ ■ ■ พัชรี แซ่เตี้ย** โรงเรียนไกรภักดี วิทยาคม สอนคาบเรียน **‘เปิดห้องวัยรุ่น’** ถามคำถามว่า **“ถ้านักเรียนใช้ผ้าอนามัย ทำอย่างไรคะ”** นักเรียนน้อย ม.๒ ตอบเสียงดังฟังชัดว่า **“ต้องแกะถุงออกก่อนครับผม” ■ ■ ■** ด้วยลีลาการสอนเรื่องเพศที่เป็นกันเองจึงทำให้เด็ก ๆ ตั้งฉายา **นิลบล เพ็ญคอน** โรงเรียนเทพศิลา ว่า **‘คลีนิกให้คำปรึกษาเคลื่อนที่’ ■ ■ ■ ธวัชชัย พรพิทยากุล (ติว)** เจ้าหน้าที่การเงิน องค์การแพธ ช่วงนี้เนื้อหอมหึ่ง ถูกหนุ่มและสาวแถวศูนย์อีสาน ไทศัพท์มาเชื่อเชิญให้ไปติดตามรายงานและใบเสร็จในพื้นที่อย่างใกล้ชิด ชิดใกล้ อออิ ✂

 เฮฮา... ก้าวอย่าง
หนุ่มเมืองราก

เติมแก้วนี้ได้ไหม

ในการพูดคุยกับทีมเจ้าหน้าที่สนามที่ให้การศึกษาเรื่องเพศและเอดส์แก่หนุ่ม ๆ วินมอเตอร์ไซด์รับจ้าง หัวหน้าทีมสนามก็ถามผมว่า

- หัวหน้าทีม:** พี่ๆ หนูขอถามหน่อยเออะ เวลาผู้ชาย ‘เสร็จ’ น้ำอสุจิมันออกมาเยอะแค่นี้ ไหนคะพี่
- ผม:** อ้าว เราไม่เคยรู้เลยหรอ
- หัวหน้าทีม:** ไม่รู้เลย ไม่กล้าถามใครด้วย มันอาย หนึ่งไปก็ไม่เคยดู เวลาพูดว่าเชื้อเอชไอวีมีอยู่ในน้ำอสุจิ หนูก็ได้แต่พูด แต่นึกไม่ออก สงสัยด้วยซ้ำว่าถุงยางมันเก็บน้ำอสุจิได้อย่างไร
- ผม:** งั้นเอาที่เราคิดก็แล้วกัน คิดว่าเวลาผู้ชาย ‘เสร็จ’ น่าจะมีน้ำอสุจิประมาณหนึ่ง อั้งไปลักพัก แล้วค่อย ๆ หยิบแก้วน้ำดื่มที่ตัวเองดื่มอยู่ ชูขึ้น
- หัวหน้าทีม:** เติมแก้วใบนี้ได้ไหมคะพี่

ทุกคนเงยบกริบ เพราะแก้วน้ำนั้นไปก็ไม่ใช่น้อย สุดท้ายก็มีน้องเจ้าหน้าที่สนามผู้ชายคนหนึ่งตอบแบบเกรงใจ

เจ้าหน้าที่สนาม: พี่จำไว้นะ ถ้าน้ำของผู้ชายออกมาเติมแก้ว เขาเรียกว่าปัสสาวะ ไม่ใช่อสุจิ โห อสุจิออกมาขนาดนี้ มันต้องสวมถุงกาแฟแล้ว ไม่ใช่ถุงยาง ✂

จริงไหม? เยาวชนเลียนแบบແหม່ມ 'ท้องก่อนແຕ່ง'

เมื่อ 'เจ้าหญิง' แห่วงการบินกึ่ง แหม่หม่ คักลียา แมคอินทอช ออกมาແแถลงข่าวว่าตั้งครรรค์ได้ ๕ เดือน ทำให้สื่อมวลชนติดตามข่าวนี้อย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง จนหลายฝ่ายออกมาแสดงความเป็นห่วงว่าการ 'ท้องก่อนແຕ่ง' ของແหม่หม่จะกลายเป็นตัวอย่างให้เยาวชนทำตาม

หนูไม่อยากเป็น 'อย่าง' เจ้าหญิง

“ไม่มีทางเป็นไปได้ที่ใครจะทำตาม คงไม่มีใครอยากท้องก่อนແຕ่งหรือ” เป็นเสียงที่แสดงความไม่เห็นด้วยจากน้องนุช นางสาวชมพูนุช กิรสมุทธานนท์ นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียนสตรีวิทยา ๒

น้องนุชกล่าวว่า คงไม่มีใครอยากตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับແหม่หม่ เวลาที่ชายหญิงมีเพศสัมพันธ์กัน คงไม่มีใครอยากท้อง นอกจากคนที่แต่งงานกันแล้ว ความจริงน่าจะใช้เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ว่าถ้าไม่อยากเป็นแบบนี้ก็ต้องรู้จักป้องกันกรณีของແหม่หม่ถือว่าโชคดีที่ผู้ชายแสดงความรับผิดชอบ แต่ก่อนหน้าก็มีข่าวกรณีท้องแล้วไม่รับผิดชอบให้เห็นอยู่บ่อย ๆ

แม้จะอึ้งเมื่อรู้ว่าดารานางงามใจท้องก่อนແຕ่ง แต่น้องนุชก็บอกว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ “คนเรามันก็ผิดพลาดกันได้” อย่างไรก็ตามสื่อก็ควรเลิกนำเสนอข่าวนี้ได้แล้ว เพราะผู้หญิงที่ตกอยู่ในสภาวะอย่างແหม่หม่ คงไม่อยากให้ใครมาเข้าชี้ เพราะเหมือนเป็นการประจานตัวเอง ✖

เพราะไม่ใช่เรื่องโรแมนติก

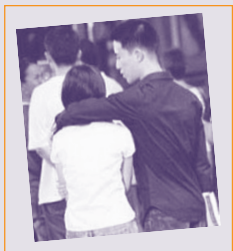
ในฐานะผู้อำนวยการสำนักบรรณรักษ์และสื่อสารสารธารณะเพื่อสังคม สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน ผศ.ดร.วิลาสินี พิพิธกุล มองการเสนอข่าวกรณีดาราสาว คักลียา แมคอินทอชว่า ด้วยความที่ແหม่หม่เป็นคนมีชื่อเสียงข่าวของเธอได้รับการเสนอผ่านสื่อมาก ทั้งยังถูกเล่าเหมือนเทพนิยาย โดยสื่อเสนอแค่ว่า แหม่หม่ท้องได้ ๕ เดือนแล้ว แล้วก็แต่งงาน มันดู happy ending เหมือนละครเรื่องหนึ่ง ทำให้วัยรุ่นมองมันแบบโรแมนติก โดยหารู้ไม่ว่าในชีวิตจริงมีอีกกี่ร้อยกี่พันกรณีท้องแล้วผู้ชายไม่รับ หรือในเมื่อไม่พร้อม อาจมีผลที่ไม่สวยงามตามมาได้อีกมาก เช่น ทำแท้ง หรือติดเชื้อ

“ถ้าหยุดพูดเรื่องนี้ไม่ได้ ก็ให้นำมาเป็นบทเรียนร่วมกัน มีคนพูดกันว่า แหม่หม่อายุ ๓๐ กว่า ทั้งยังทำงานเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อ ทำงานกับยูนิเซฟ น่าจะมีความรู้ความเข้าใจไม่น่าพลาด แต่มองง่ายไป กรณีของແหม่หม่สะท้อนว่าผู้หญิงไทยยังไม่มีความรู้ความเข้าใจ จึงน่าจะร่วมกันสร้างความรู้เรื่องเพศ ว่าทำอย่างไรจะไม่พลาด ไม่ท้องไปก่อน”

ผศ.ดร.วิลาสินี มองว่า สื่อสามารถเสนอเรื่องนี้ได้ เพราะนางเอกสาวออกมาແแถลงข่าวเอง “แต่กรณีนี้สะท้อนว่า สื่อยังตัดสินจากความเคยชิน ทำให้สถานการณ์ถูกชักนำไปสู่สิ่งที่ถูกปากชาวบ้าน สื่อยังขาดความเข้าใจและละเอียดอ่อนในเรื่องเพศ สื่อควรมองให้ออกว่าเรื่องสาธารณะกับเรื่องส่วนตัวมีเส้นแบ่งอยู่ตรงไหน ถ้าเส้นแบ่งไม่ชัดเจน ควรใช้กรอบความเป็นมนุษย์ดูว่าไปทำลายความเป็นมนุษย์ของคนอื่นแค่ไหน” ✖

เรื่องของหนึ่งกับแก้ว

และตำราเรียน ม.๕

หนึ่ง นักเรียน ม.๕ โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งเล่าให้ฟังว่า
มีแฟนตั้งแต่เรียนอยู่ชั้น ม.๕ แก้ว เป็นชื่อของเธอ

แก้วเพิ่งย้ายมาอยู่จังหวัดนี้และมาเรียนที่เดียวกับหนึ่ง ตอน ม.๔ แก้วเป็นเด็กน่ารักในสายตาของหนึ่ง ทั้ง ๒ คนคบกันมาเรื่อยๆ ช่วยกันเรียนบ้าง พากันไปเที่ยวบ้าง หนึ่งกับแก้วเริ่มมีอะไรกัน

ครูพยอม เป็นครูสอนสุขศึกษา วันหนึ่งครูบอกกับนักเรียนว่า ให้นักเรียนไปค้นคว้าเรื่องโรคต่างๆ ที่สำคัญๆ ในปัจจุบันมาส่งครู

หนึ่งกับแก้วช่วยกันเปิดหนังสือเรียนของตัวเอง ชื่อหนังสือสาระการเรียนรู้พื้นฐานสุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔

หนึ่งกับแก้วเปิดไปที่หน้า ๕๖-๕๗ เรื่องโรคเอดส์ ในหนังสือบอกว่า “โรคนี้มักเป็นในคนที่มีการสำส่อนทางเพศ หรือผู้ที่ติดสิ่งเสพติดชนิดฉีด หรือในผู้ป่วยที่เป็นโรคเลือดบางชนิดและจำเป็นต้องรับเลือดบ่อยๆ หากเราไม่มีพฤติกรรมหรือความจำเป็นดังกล่าวนี้ โอกาสติดโรคเป็นไปได้ยากมาก” ดังนั้น โรคนี้จึงป้องกันได้โดย

๑. ไม่ร่วมเพศสำส่อน โดยเฉพาะกับหญิงหรือชาย

๒...

๓...

นักเรียนทุกคนส่งงานให้ครูพยอม และรู้เรื่องโรคเอดส์เท่าๆ กับที่หนึ่งกับแก้วรู้ เด็กทุกคนสบายใจ เพราะทุกคนไม่ได้ ‘สำส่อน’ ไม่ได้เที่ยวหญิงหรือชายบริการ แต่หลายคนมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

“ตำราเล่มนี้ไม่ได้พูดถึงพวกเรา แต่กำลังเล่าเรื่องของคนอื่นให้เราฟัง” หนึ่งกับแก้วและเพื่อน ๆ คิดเช่นนี้ โดยหารู้ไม่ว่าพฤติกรรมทางเพศของตัวเองก็เสี่ยงไม่แพ้กัน

ประเด็นชวนวิเคราะห้ก็คือ ทำไมตำราเรียน ถึงนำความมีดมนมาสู่เด็กได้ถึงเพียงนี้

ประการแรก ผู้ใหญ่แกลังไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ทั้งๆ ที่รู้อยู่เต็มอกว่าเรื่องแบบนี้กับแก้วมีอยู่เต็มไปหมด นอกจากไม่ยอมรับ คำหนีตีเดียแล้ว ผู้ใหญ่

ช่วยอะไรเขาบ้างไหม หรือจะปล่อยให้เขาเผชิญกับความเสี่ยงไปตามยถากรรม

ประการที่สอง การมีความคิด ความเชื่อเรื่องกลุ่มเสี่ยง เช่น กลุ่มสำส่อน กลุ่มเที่ยวบริการ กลุ่มติดยา ฯลฯ ทำให้สังคมไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่หลงเข้าใจผิดคิดว่าตนไม่เสี่ยงเพราะไม่ใช่ ‘กลุ่มเสี่ยง’ ทั้งๆ ที่ทุกคนมีความเสี่ยงเท่ากันหากมีพฤติกรรมเสี่ยง ซึ่งหมายถึง “การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันกับผู้มีเชื้อเอชไอวี ซึ่งเราดูไม่ออก” ความเสี่ยงนี้จึงไม่ยกเว้นนักเรียน นักศึกษา หรือใครๆ ทั้งนั้น

ประการถัดมา การให้ข้อมูลเรื่องอาการผอมแห้ง ผิวดำคล้ำ เป็นตุ่มแผลตามตัว หมดเรื้อยหมดแรงว่าเป็น ‘ผู้ติดเชื้อเอชไอวี’ ทำให้เข้าใจผิดว่าคนที่สุขภาพแข็งแรง ผิวดำขาว อมชมพูแบบหนึ่งกับแก้วนี้แหละจะมีเชื้อได้อย่างไร

สมควรแล้วหรือยัง ที่จะปลดแอกความคิดเรื่องกลุ่มเสี่ยง หรือความเชื่อผิดๆ เรื่องอาการของการติดเชื้อเอชไอวีออกไปจากตำรา เพื่อไม่สร้างควมเข้าใจผิดให้แก่เด็กกันอีกต่อไป

ประการสุดท้าย การไม่ยอมรับเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน จึงทำให้ไม่มีที่ว่างสำหรับนักเรียนที่จะพูดคุยกันเรื่องนี้ และทำให้นักเรียนมีความยากลำบากในการเข้าถึงเครื่องมือป้องกัน ฤงยางอนามัยถูกให้ค่าว่าไม่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่จะมีเพศสัมพันธ์ (แบบปลอดภัย!!!) การจะไปรับหรือซื้อฤงยางกลายเป็นเรื่องยาก ที่เคยมีความเห็นว่าจะตั้งตู้ขายฤงยางตามโรงเรียน ก็ถูกเบรกจนหัวทิ่มไปเรียบร้อยแล้ว

ดังนั้น การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องกับฤงยางอนามัยจึงง่ายกว่า

ผู้ใหญ่ในแวดวงการศึกษาของเรา จะปล่อยให้ให้นักเรียน เช่นหนึ่งและแก้วอีกมากมายในสังคม เผชิญกับ ‘ความไม่รู้’ นี้ต่อไปอีกนานเท่าไร

สุดท้ายมีข่าวร้ายมาบอกผู้ใหญ่ทั้งหลายว่าหนึ่งติดเชื้อเอชไอวีจากแก้ว ทั้งสองไม่ได้ ‘สำส่อน’ ไม่ได้เที่ยวบริการ ไม่ได้เป็น ‘กลุ่มเสี่ยง’ อย่างที่ตำราเรียนว่าไว้

และแก้วเองไม่เคยรู้ว่า ตัวเองมีเชื้อมาก่อนที่จะคบกับหนึ่ง เพียงแต่เลิกรากับคนรักเดิมเท่านั้นเอง

ฉากใหม่ของสังคม

ขอเล่าเรื่องส่วนตัวสักหน่อย

บ้านผมที่ต่างจังหวัดก็อยู่ในชะตากรรมเดียวกับสังคมไทยในปัจจุบันในเรื่องของความเปลี่ยนแปลงของสถาบันครอบครัวเช่นกัน กล่าวคือ พ่อแม่เลี้ยงลูกเติบโต ออกไปทำงานนอกบ้าน ต่างบ้านต่างเมือง จนในที่สุดก็เหลือพ่อกับแม่อยู่กัน ๒ คนในบ้านหลังใหญ่

แม้ว่าจะแวดล้อมด้วยเพื่อนบ้าน หรือลูกบางคนที่ย้ายบ้านออกไปอยู่ไม่ไกล แต่ก็ได้ได้อยู่ภายใต้ชายคาเดียวกัน บ้านหลังที่เคยคับแคบเมื่อลูก ๆ อยู่กันพร้อมหน้า จึงดูใหญ่โต อ่างว้าง ว่าเหว

มันเกิดขึ้นนานแค่ไหนมาแล้วก็ไม่รู้ สำหรับคนชราวัย ๗๙-๘๐ สองคนที่อยู่กันแต่เพียงลำพัง

เราคุยกันเรื่องการหาใครสักคนมาอยู่ดูแลเขาทั้งสองบ่อ ๆ ดูมันช่างเป็นเรื่องยากเหมือนควานหาเหรียญบาทในคืนไฟดับ คนหนุ่มสาวในชุมชนหายไปอยู่ในเมืองใหญ่ เหลืออยู่แต่เพียงเด็กกับคนวัยกลางคนขึ้นไป มาทดลองทำงานอยู่วันสองวันก็ขอลากลับบ้าน มันคงเป็นเรื่องยากเกินไปสำหรับเขา

พ่อกับแม่ก็ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนมากมาย แค่เพียงมีลูกชายคนโตแวะเวียนไป หาเช้า-เย็นก็ดูเหมือนจะเพียงพอแล้วจนกระทั่งความชราเริ่มประจักษ์ขึ้นมาในวันหนึ่งเมื่อพ่อซึ่งมีอาการสมองเสื่อม ลืมตัวหยอกเล่นกับหลานข้างบ้านสนุกสนานจน ล้มหัวฟาดพื้น สองวันต่อมาความดันทะลุ ๒๐๐ จนเกิดชักและอาเจียน แม้จะนำส่งโรงพยาบาลทันที แต่ก็ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เหมือนเดิม จากเดิมที่พอจะพยุงตัวเองเดินไปไหนมาไหนได้ ตอนนี้ต้องอาศัยคนพยุง ช่วยเหลือทุกอย่าง

การให้อยู่กันลำพังสองคนจึงไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นไปได้ต่อไป แต่การค้นหาใครสักคนที่ จะยอมมาทำงานดูแลคนแก่ ยิ่งเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญอยู่เช่นเดิม ทุกคนช่วยกันกระจายข่าวหาผู้ดูแล สลับกับลูก ๆ แบ่งเวรกันไปดูแล ไม่นาน มีข่าวแจ้งมาว่ามีลูกหลานอยู่คนหนึ่งที่เหมาะที่จะทำงานนี้อย่างยิ่ง เพราะเป็นคนไข้ที่เข้าใจคนแก่ดีใจเย็นทำงานเก่ง

แม่โทรศัพท์มาด้วยความดีใจว่า เธอดูพร้อมที่จะดูแลพ่อของเรามากที่สุด เพียงแต่เธอเองกลับอึดอัดที่จะมา เพราะปัจจุบันเธอเป็นมายวัย ๓๐ เศษ มีลูกสองคนร่างกายแข็งแรง ไม่มีเจ็บป่วย แต่มีสถานภาพเป็น ‘ผู้ติดเชื่อเอชไอวี’

ผมฟังแล้วก็ต้องคิดตาม แม่ผมอายุ ๗๙ อยู่ในชุมชนธรรมดา ไม่เคยผ่านการอบรม ใดๆเกี่ยวกับเอ็ดส์ แต่ไม่เคยคิด ‘รังเกียจ’ หรือกลัวเอ็ดส์แม้แต่หน่อย

ยินดีรับเธอมาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันโดยไม่รู้สึกอะไรเลยสักนิด

ส่วนผมรู้สึกแปลกใจกับภาพของผู้ติดเชื่อ ‘เชิงรุก’ ที่กำลังจะเกิดขึ้น เมื่อคนชราคนหนึ่งกำลังจะได้รับดูแลโดยผู้ติดเชื่ออีกคนหนึ่ง เราเคยรับรู้แต่เรื่องราวของผู้ติดเชื่อที่ดูแลกันเอง หรือความคิดที่ว่าสังคมต้องดูแลผู้ติดเชื่อทั้งหลาย

แต่วันนี้ ฉากใหม่ของสังคมกำลังจะเกิดขึ้น บางที เรา ‘คนดี ๆ’ นี้แหละ ที่ต้องร้องขอความช่วยเหลือจากคนที่ถูกคิดว่า เป็น ‘คนไม่มีประโยชน์ใด ๆ’

แล้ว

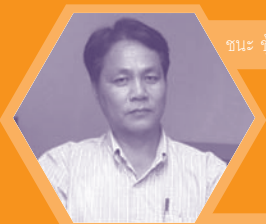
ครูเพศศึกษา

จะคุยเรื่องเพศกับลูกสุดเลิฟ

ได้อย่างไร

ครูและวิทยากรหลัก (MT) เพศศึกษา ผู้ซึ่งได้รับการยอมรับจากบรรดาเด็กนักเรียนทั้งหลายว่า เป็นผู้ที่สามารถคุยเรื่องเพศกับเด็กได้อย่างชัดเจน รอบด้าน และเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ สนุกสนาน

ทว่าหากพวกเขาต้องคุยเรื่องเพศกับลูกตัวเองล่ะ คุณครูเหล่านี้จะสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นได้อย่างไร ความใกล้ชิด และความห่วงใยในฐานะพ่อแม่ จะเป็นอุปสรรคหรือโอกาสต่อการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกสุดที่รักอย่างไร วันนี้ พวกเขาซึ่งเป็นครูเพศศึกษาชั้นนำของประเทศ นัดกันมาลงชั้นความคิดในเรื่องนี้

ชนะ ชุ้นฟัง

ชนะ ชุ้นฟัง จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต ๑ เริ่มต้นลงชั้นว่า “ผมเห็นด้วยนะที่พ่อแม่ต้องคุยเรื่องเพศกับลูกให้เป็นเรื่องปกติและผมเองคุยเรื่องเหล่านี้กับลูกตั้งแต่ก่อนเข้าโครงการก้าวอย่างฯ แล้ว”

ทรงศรี พลเสน

ทรงศรี พลเสน จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวว่า “ลูกสาวยังเด็กมากอายุเพิ่ง ๑๐ ขวบ วันๆ เล่นโดดหนังยาง เลยคุยกับเขาเรื่องการสัมผัสที่ดี สัมผัสไม่ดีว่าเป็นอย่างไร เขาจะได้รู้จักระวังตัวเอง”

วนิดา ทองขาว

ขณะที่ผู้มีลูกวัยรุ่นแล้ว **วนิดา ทองขาว** โรงพยาบาลศรีสะเกษ บอกว่า “ลูกวัยรุ่นเขาจะอายถ้าต้องคุยเรื่องเพศที่ลึกๆ และเป็นส่วนตัว เช่น ขนขึ้นในที่ลับ หรือฝันเปียก เขาจะบอกว่า เรื่องนี้เขารู้จากชั้นเรียนแล้ว”

กัญญณี พลอินทร์

แต่ไม่ว่าลูกจะเล็กหรือโต **กัญญณี พลอินทร์** จากคณะพยาบาลศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์ เห็นว่า “เรื่องเพศไม่ว่าจะคุยกับลูกวัยไหน คิดว่าต้องเริ่มคุยตั้งแต่เด็ก คุยกันบ่อยๆ และทำให้เป็นเรื่องปกติ เช่น ตอนอาบน้ำระหว่างขัดซีโคลให้กัน”

ทรงศรี ใช้เทคนิคการคุยเรื่องเพศกับลูกคือ “เริ่มคุยจากคำถามที่เขาสงสัยในแต่ละวัน ที่มาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลง เช่น เรื่องกลิ่นตัว ประจำเดือน ลิว”

สมยศ พงษ์เฉลียวรัตน์

ส่วนเทคนิคการคุยของ **สมยศ พงษ์เฉลียวรัตน์** จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต ๑ คือ “ผมใช้วิธีเล่าประสบการณ์ทางเพศของตัวเองให้ลูกฟัง และสอดแทรกความรู้เรื่องการใช้ถุงยางไปด้วย หรือบางทีจะคุยกันจากข่าวในหนังสือพิมพ์ หรือวางสื่อเรื่องเพศในที่ๆ ลูกจะหยิบอ่านได้สะดวก”

ขณะที่อีกเทคนิคหนึ่งของ **สุรีย์พร กฤษเจริญ** จากคณะพยาบาลศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์ คือ “เมื่อก่อนใช้วิธีคุยกัน แต่เดี๋ยวนี้ชวนเขาเล่น เช่น ซ้อมแข่งใส่ถุงยาง ทำให้เขาสนุกสนานก่อน แล้วค่อยคุยทีหลัง”

วนิดา เห็นด้วยกับเทคนิคการสื่อสารเรื่องเพศให้รื่นรมย์ โดยกล่าวว่า “น่าจะดีนะ ถ้าพ่อแม่มีวิธีที่ทำให้เด็กคลายความรู้สึกอึดอัดและรู้สึกสนุกก่อน เขาจะได้ไม่อายและคุยเรื่องเพศกับเราสะดวกใจขึ้น” ทว่า **สุรีย์พร** ก็ตั้งข้อสังเกตว่า “แต่บางทีเขาก็ไม่เชื่อฟังในสิ่งที่เราบอกทุกอย่างหรอกนะ เพราะเขาโตแล้ว เขาอยู่ม.๒ แล้ว ไม่ใช่เด็ก ป.๒”

กัลยา อันขึ้น จากโรงพยาบาลสรรพสิทธิ อุบลราชธานี กล่าวเสริมถึงอุปสรรคว่า “ลูกสาวอยู่ ม.ปลาย เขาคิดว่าเขาดูแลตัวเองได้ และจะอนบ่อยถ้าถูกใครว่าเป็นผู้หญิงแล้วทำอะไรไม่เรียบร้อย”

ส่วนผู้มีลูกชายอย่าง **วิโรจน์ อริยะเครือ** จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ลำปาง เขต ๑ ก็มีความกังวลว่า “ลูกชายกำลังโตเป็นหนุ่มมหาวิทยาลัย ที่ห่วงมากคือ การคบเพื่อนแล้วเที่ยวกลางคืน เดี่ยวนี้แถวบ้านมีฝับบะเยอะขึ้น” ขณะที่ **สมยศ** ซึ่งมีลูกสาวก็ลำบากใจไม่น้อย “ผมก็ลำบากใจที่จะคุยกับลูกสาวเรื่องการคบแฟน เรื่องประสบการณ์ทางเพศและการป้องกัน แต่จำเป็นต้องพูด”

อย่างไรก็ตาม **ผีเสาะ บินโหรน** โรงเรียนจะนะชนูปถัมภ์ สงขลา มีความเห็นว่า “ไม่ห่วงเลยนะ ลูกชายมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ พักอยู่หอพักกับเพื่อน ทำใจแล้ว คุยกับเขาเรื่องการป้องกัน ต้องทำใจเพราะเขาไม่ได้อยู่กับเราตลอด เขาจึงต้องดูแลรับผิดชอบชีวิตตัวเองให้ดีที่สุด แต่ถ้าเกิดปัญหาทางเพศแล้วแก้ไขไม่ได้ขอให้ออกแม่รับได้ทุกเรื่อง ไม่ต้องกังวล”

ชนะ เสริมในประเด็นอุปสรรคส่วนตัวว่า “เรื่องที่ผมลำบากใจคือ เรื่องรักเพศเดียวกัน เพราะตัวเองเคยรู้สึกไม่ดี ตอนหลังผมเองเริ่มเปิดใจและเข้าใจคนรักเพศเดียวกันมากขึ้น เลยคุยกับลูกว่า พ่อรับได้ ไม่ว่าจะลูกจะเป็นเพศอะไร ขอให้ลูกเป็นตัวของตัวเองอย่างมีความสุข และไม่ทำให้ใครเดือดร้อน”

วิโรจน์ กล่าวทิ้งท้ายว่า “พ่อแม่ต้องทำใจ และปรับตัวให้ทันสถานการณ์ทางเพศของวัยรุ่น จะได้คุยกับลูก เพื่อช่วยเขาหาทางเลือกที่ปลอดภัย” โดยที่ **กัลยา** เน้นว่า “หากเราลดความคาดหวังในตัวลูก โดยบอกกับตัวเองว่า ใจเย็น ๆ มันแค่ช่วงเวลาวัยรุ่น เดี่ยวก็ผ่านไป บรรยากาศการคุยก็จะดีขึ้น”

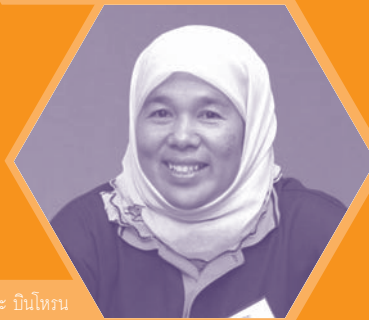
สุรีย์พร กฤษเจริญ

กัลยา อันขึ้น

วิโรจน์ อริยะเครือ

ผีเสาะ บินโหรน

เห็นไหมคะว่า คุณครูเพศศึกษาแต่ละคน ก็มีประสบการณ์ในการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกที่ต่างกันไป ก็เพราะเรื่องเพศมันไม่มีสูตรตายตัวนี่คะ ต้องพลิกแพลงกันไปตามสถานการณ์และความจำเป็นของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน

วันนี้ คุณผู้อ่านได้คุยเรื่อง เพศกับลูกหรือยัง ✨

มารู้จัก 'IWE'

อาจเป็นธรรมชาติของมนุษย์ส่วนใหญ่
ที่มักไม่รับ 'พิด' แต่ยินดีที่จะรับ 'ชอบ' ต่อ
เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น จึงไม่น่าแปลก
ใจถ้าจะเห็น 'ผู้ใหญ่' ในบ้านเมืองนี้ ต่าง
กล่าวโทษอีกฝ่ายว่าเป็นต้นเหตุของ
ปัญหาเศรษฐกิจ การเมือง หรือปัญหา
สังคม

เช่นเดียวกับปัญหาละเอียดอ่อนอย่างเรื่อง 'เพศ'
ที่ 'ตะวันตก' ถูกกล่าวโทษจากสังคม 'ตะวันออก' ว่า
เป็นต้นเหตุที่ทำให้เยาวชนหนุ่มสาวสมัยนี้เปิดเผยเรื่อง
เพศกันมากขึ้น ทั้งเรื่องมีัวเซ็กส์ ท้องไม่มีพ่อ ท้องก่อน
แต่ง ฯลฯ

ข้อหาดังกล่าวมักถูกใช้ตราหน้าวัยรุ่น โดยเฉพาะ
ผู้หญิงที่เป็นเช่นนั้นว่าเธออย่าง 'ฝรั่ง' 'ไม่รู้จัก' 'รักนวล
สงวนตัว' ตามคำโบราณที่บรรพบุรุษสั่งสอนกันมา
แล้วบรรพบุรุษของเรามีกรอบความคิดเรื่องเพศ
แบบนั้นจริงหรือ?

จากการศึกษาของนักมานุษยวิทยาและสังคม
วิทยาพบว่า ผู้คนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มองว่า
เรื่องเพศเป็นเรื่องปกติและสามารถเปิดเผยได้ เราจึงเห็น
ว่าในยุคก่อนที่กรุงศรีอยุธยาจะเป็นราชธานี ซึ่งเป็นยุคที่
คนไทยยังไม่รู้จักตะวันตกด้วยซ้ำ ก็มีวรรณคดีอย่าง
ลิลิตพระลอที่บรรยายฉากเลิฟซีนอย่างโจ่งครึมว่า

‘นมแนบนมนิม่นอง ท้องแนบท้องโอบท้องอ่อน
ท้องทรวงสมร ฯ’

ยิ่งถ้าการ 'รักนวลสงวนตัว' หมายรวมถึงการแต่ง
กายมิดชิด ห้ามเผยให้เห็นอวัยวะบางส่วนที่ควรปกปิด
ด้วยแล้ว ก็ดูเหมือนว่า 'รักนวลสงวนตัว' จะไม่ใช่กรอบ
ความคิดดั้งเดิมของผู้คนในดินแดนแถบนี้ เพราะการ
นุ่งห่มของผู้หญิงสมัยก่อน เป็นต้นว่าในประเทศไทยนั้น

จะว่าไปแล้วก็ไม่ได้มิดชิดนัก ผู้หญิงสมัยโบราณที่เพิ่ง
หัดห่มสไบก็มีสิทธิ์ทำ 'นมหก' ในที่สาธารณะได้

ภาพวาดและภาพถ่ายในอดีต ดูจะเป็นเครื่อง
ยืนยันได้ว่า หญิงไทยโดยเฉพาะที่มีสามีแล้วมักเปลือย
หน้าอกเวลาอยู่ในบ้าน เล่นเอาสายเดียวกับเกาะอก
สมัยนี้ซิดซ้ายไปเลย

ไม่ใช่เพียงเรื่องเพศเท่านั้นที่พูดกันได้อย่างเปิดเผย
แต่สถานะของผู้หญิงในยุคก่อนนั้นถือว่าอยู่เหนือผู้ชาย
ดูได้จากประเพณีการแต่งงานที่ฝ่ายชายก็ต้องพึ่งพา
ฝ่ายหญิงโดยจะพบว่าชายหญิงในสมัยก่อนเมื่อแต่งงาน
กัน ฝ่ายชายมักจะไปอยู่บ้านฝ่ายหญิง เรียกว่าต้องพึ่งพา
ญาติฝ่ายภรรยาในการทำมาหากิน เริ่มตั้งแต่ อาศัยที่นา
ของพ่อตาทำจนกว่าจะตั้งตัวได้ และแม้ว่าจะมีที่นา
เป็นของตนเอง แต่ก็ยังต้องพึ่งพาแรงงานจากญาติฝ่าย
หญิงอยู่ดี

อย่าว่าแต่เรื่องในครอบครัวเลย เรื่องความเชื่อ
ก็สะท้อนให้เห็นว่าสังคมยุคโบราณให้ความสำคัญกับ
ผู้หญิงโดยดูได้จากความเชื่อเรื่องผี ซึ่งเป็นความเชื่อ
ดั้งเดิมก่อนที่จะรับความเชื่อจากศาสนาอื่นเข้ามา

ในการประกอบพิธีกรรมเกี่ยวกับผีนั้นมักให้ผู้หญิง
เป็นผู้ประกอบพิธี ในภาคเหนือและอีสานการสืบทอด
ผีบรรพบุรุษก็กระทำโดยผ่านสายผู้หญิง

ที่ชื่อ 'ตะวันตก'

กันเถอะ

เรียกว่าสวนทางกันอย่างสิ้นเชิงกับสุภาพสตรีไทยที่
ว่า 'ผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง'

สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่
นักมานุษยวิทยาได้ศึกษาพบว่าในอดีตนั้น เคยมีสังคมที่
ถือเอาผู้หญิงเป็นศูนย์กลางมาก่อน เช่น การบูชาเทพเจ้า
ที่เป็นหญิง ซึ่งก่อให้เกิดสังคมแบบแม่เป็นศูนย์กลาง มี
อำนาจเหนือทรัพย์สิน มีสิทธิ์ขาดในครอบครัว เรียกว่า

อำนาจของแม่จะปรากฏอยู่ในทุกมิติของชีวิตและสังคม
อย่างไรก็ตาม ด้วยสภาพทางภูมิศาสตร์ของ
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่อยู่ใกล้ดินแดนแห่ง
อารยธรรมอย่างจีนกับอินเดีย จึงทำให้ผู้คนในเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ รับวัฒนธรรมบางประการมาจากทั้ง ๒
ประเทศ โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับความเชื่อ
ในเรื่องศาสนา

เมื่อรับวัฒนธรรมเกี่ยวกับศาสนาเข้ามา
สถานภาพของผู้หญิงจึงถูกกดให้ต่ำลง จากที่เคย
ประกอบพิธีกรรมเกี่ยวกับผีได้ ก็กลายเป็นห้ามผู้หญิง
ถือบวชในบางศาสนา ผู้ชายกลายเป็นตัวแทนของความ
ศักดิ์สิทธิ์ จึงเกิดความเชื่อที่ว่า ห้ามผู้ชายเก็บผ้าปู
ที่นอนให้ผู้หญิง เนื่องจากเป็น 'ของต่ำ' หากชายผู้ใดกระ
ทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการลดความศักดิ์สิทธิ์ของตัวเองลง
บางสังคมเชื่อว่า บาปจากการกระทำดังกล่าวจะตกแก่
ผู้หญิงเสียด้วยซ้ำ

วัฒนธรรมที่ว่าสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องเพศ
ของนักคิดจากฝั่งตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ ๑๙
โดยผู้เชี่ยวชาญเรื่องเพศในยุคนั้นเชื่อว่าแรงขับเคลื่อน
เป็นตัวผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่ง
ที่ตรงข้ามกับความมี 'อารยะ' พลังทางเพศเป็นสิ่ง
อันตราย และเป็นเรื่องทางลับที่ต้องถูกควบคุมโดย
สังคมและวัฒนธรรม

คำว่า 'อารยะ' จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยน
แปลงจากสังคมแม่เป็นใหญ่ มาเป็นสังคมแบบพ่อเป็น
ใหญ่ อำนาจทางเศรษฐกิจและการถ่ายโอนทรัพย์สินจาก
มือของเพศหญิง จึงตกมาอยู่ในมือของเพศชาย

อาจเป็นเพราะคำว่า 'อารยะ' ที่ผลักดันให้ไทยต้อง
เปิดรับวัฒนธรรมนำเข้ามาจากตะวันตก เพื่อแสดงว่าสยาม
เป็นประเทศที่ 'เจริญ' แล้ว ในอันที่จะรอดพ้นจาก
เงื้อมมือของประเทศนักล่าอาณานิคม

วัฒนธรรมเหล่านั้น มาจากวัฒนธรรมในสมัย
ของพระนางเจ้าวิคตอเรียแห่งอังกฤษ (ค.ศ. ๑๘๓๗ -
๑๙๐๑ ตรงกับรัชสมัยของรัชกาลที่ ๔-๕) ซึ่งได้รับ
อิทธิพลมาจากการวางพระองค์ของพระนางเอง

พระนางทรงประพฤติตนอยู่ในแบบแผน เครื่องครัด
ศีลธรรมจรรยา ซึ่งแบบอย่างของการประพฤติดังกล่าว
ส่งผลไปยังชนชั้นสูงตลอดจนถึงชนชั้นกลาง เป็นต้นว่า
ผู้เป็นสุภาพชนจะต้องประพฤติตนอยู่ในทำนองคลอง

ระบบการศึกษาที่พยายามพัฒนาให้เป็นแบบตะวันตก เอาเข้าจริง ก็มีบางเรื่อง ที่ไม่สามารถทำตามได้ เช่น ประวัติศาสตร์ ทำให้การศึกษาของไทยไม่ได้ใช้ ปัญญาไตร่ตรอง ได้แต่เพียงท่องจำเท่านั้น

อินเทอร์เน็ต ทำให้โลกกลายเป็นหนึ่งเดียว จึงแทบจะแยกความเป็นตะวันตก ตะวันออกออกจากกันได้ยากยิ่ง

ธรรม อยู่ในกรอบของประเพณีอันดีงาม สำรวมกิริยาวาจา เรื่องเพศก็เป็นเรื่องที่ต้องปกปิด สังเกตได้จากการแต่งกายของสุภาพสตรีในสมัยนั้นที่จะต้องไม่เปิดเผยเนื้อหนังมังสาต้องสวมกระโปรงยาวกรอมเท้า หรือที่เรียกกันว่ากระโปรงสุ่มไก่

เหตุที่ยุคสมัยนั้นมีการพัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรม ก็มาจากการที่บ้านเมืองปราศจากศึกสงคราม ใหญ่ๆ ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ผู้คนในสังคมจึงตื่นตัวกับการสร้างภาพลักษณ์และจัดระเบียบของสิ่งต่างๆ เป็นต้นว่า ต้องมีความสำรวมในเรื่องเพศ จึงจะถือว่าเป็นสุภาพสตรี ผิดจากนี้ก็จะถูกจัดให้เข้าข่ายผู้หญิงไม่ดี ผู้หญิงชั้นต่ำ

เมื่อกลับมาดูที่ประเทศไทย จะพบว่า วัฒนธรรมดังกล่าวได้เริ่มแพร่หลายในหมู่ชนชั้นสูง ตลอดจนขยายสู่ชนชั้นกลางเท่านั้น

ไปๆ มาๆ ความคิดเรื่องที่ว่า ผู้หญิงจะต้องเรียบร้อย แต่งตัวมิดชิด กลับมาจากตะวันตกเสียด้วยซ้ำ แล้วเหตุใดเราจึงมักได้ยินว่าที่คนสมัยนี้แต่งตัวโป๊เป็นเพราะเอาอย่างตะวันตก

ผศ.ดร. ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์ และผู้อำนวยการโครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งข้อสังเกตว่า ความจริงแล้ว ชนชั้นนำของไทยไปรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาแต่เป็นการรับแบบ ‘เลือก’ คือเลือกเอาเฉพาะสิ่งที่สร้างความสะดวก สบายให้กับกลุ่มของตัวเอง ดังจะสังเกตได้ว่า แม้บ้านเมืองจะพัฒนามากขึ้น แต่ส่วนที่ได้รับการพัฒนามากที่สุดก็คือ ระบบอาหารนั้นก็เพื่อส่งเสริมให้สถาบันของชนชั้นนำเข้มแข็ง

ด้านระบบการศึกษาที่พยายามพัฒนาให้เป็นแบบตะวันตก แต่เอาเข้าจริงก็มีบางเรื่องที่ไม่สามารถทำตามได้ เช่น ประวัติศาสตร์ ทำให้การศึกษาของไทยไม่ได้ใช้ปัญญาไตร่ตรอง ได้แต่เพียงท่องจำเท่านั้น

“การโยนความผิดให้ตะวันตกเป็นเรื่องง่าย สามารถใช้ได้กับทุกเรื่อง เพราะคนไทยคุ้นเคยกับการถูกบอกว่า ตะวันตกมีอำนาจเหนือกว่าและมีอิทธิพลต่อเราอยู่แล้ว จะว่ากันจริงๆ ชนชั้นกลางเป็นผู้สร้างปัญหาต่างๆ ขึ้นมา พวกเขาอยากเป็นอย่างชนชั้นสูง จึงเลียนแบบสิ่งที่ชนชั้นสูงทำ เช่น ลัทธิบริโภคนิยม เห็นเขามีโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ก็อยากจะมีบ้าง พอเกิดปัญหาขึ้นมา ก็ไปโทษตะวันตก”

สอดคล้องกับคำพูดของไมเคิล ไรท คอลัมน์นิสตีใน ‘ฝรั่งมองไทย’ แห่งมติชนสุดสัปดาห์ที่ว่า การมองว่าปัญหาเรื่องเพศมาจากฝั่งตะวันตก เป็นเรื่องที่สังคมไทยโดยเฉพาะคนรุ่นก่อนกำลังหลอกตัวเอง อะไรที่ดีก็ว่า

การโยนความผิดให้ตะวันตกเป็นเรื่องง่าย สามารถใช้ได้กับทุกเรื่อง เพราะคนไทย คุ้นเคยกับการถูกบอกว่า ตะวันตกมีอำนาจเหนือกว่า และมีอิทธิพลต่อเราอยู่แล้ว

เป็นของไทย อะไรไม่ดีก็เป็นของคนอื่น ความจริงแล้วเรื่องเพศมีอยู่ในทุก
ชนชาติ อยู่ปฏิบัติแล้วคนไทยไม่รู้จัก เพราะคนไทยไม่ใช่อุปาทิกะ (ผู้เกิด
ผิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ อาศัยอดีตกรรม ได้แก่ เทวดา พรหม สัตว์นรก
เปรต อสุรกาย)

“การสอนเรื่องเพศศึกษาไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กเหลวไหลทำใน
สิ่งชั่วร้ายแต่สอนเพื่อให้เด็กรู้จักรับผิดชอบตัวเองทำให้เขาสามารถเป็นผู้ใหญ่
ผสมสังสัยมากกว่า ผู้ใหญ่ไม่อยากจะให้เด็กเป็นผู้ใหญ่ด้วยหรือ”

ไมเคิล โรทเห็นว่ ระบบการศึกษาของไทยเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้
เกิดปัญหาเรื่องเพศ เด็กถูกสอนให้พึ่งพาผู้ใหญ่ ถ้าไม่รู้อะไรก็ให้เชื่อพ่อแม่
อย่าคิดด้วยตัวเอง เขาเห็นว่า “ครูที่ไม่สอนเพศศึกษาให้เด็กเป็นครูที่ทวงวิชา”

แม้กรอบความคิดที่ว่าปัญหาเรื่องเพศที่เกิดขึ้นในสังคมไทยเกิดจากการ
รับวัฒนธรรมตะวันตกจะหยั่งรากลึกในความคิดของคนไทย แต่ ผศ.ดร.ธเนศ
มองว่าปัญหานี้สามารถแก้ไขได้โดยชนชั้นกลางของสังคม ซึ่งต้องเริ่มจาก
ชนชั้นกลางจะต้องเป็นอิสระทางความคิด ให้มองว่าคำว่า ‘ตะวันตก’ เป็น
แค่พื้นที่ทางภูมิศาสตร์เท่านั้น ตอนนี้ทั่วโลกมีแต่ ‘ความเป็นสมัยใหม่’
(modernity) ในโลกสมัยใหม่มีสื่อที่ไร้พรมแดนอย่างอินเทอร์เน็ต การรับ
เอาวัฒนธรรมต่าง ๆ มาจึงไม่มีพรมแดนไปด้วย เพราะสื่อสารได้ทั่วถึงกันหมด
ฉะนั้น การเป็นตะวันตกหรือไม่ จึงไม่มีความหมาย

นอกจากนี้ ชนชั้นกลางจะต้องไม่เอาตัวเองไปผูกติดกับชนชั้นสูง
และต้องร่วมมือกับชนชั้นล่างในการแก้ไขปัญหาต่างๆ อย่างไรก็ตาม จาก
ประวัติศาสตร์พบว่า โดยมากแล้วชนชั้นกลางมักร่วมมือกับชนชั้นสูงมากกว่า
ชนชั้นล่างเพื่อยกระดับฐานะของตนเองให้ทัดเทียมกับชนชั้นสูงเพราะฉะนั้น
การหลุดพ้นจากกรอบความคิดนี้ยังต้องใช้เวลาอีกนานเพราะพลังจากภายใน
ประเทศยังไม่เข้มแข็งพอ

ด้านไมเคิล โรท มองว่า ขณะนี้สังคมไทยกำลังเปลี่ยนแปลงกรอบความ
คิดเรื่องเพศให้เป็นเรื่องเปิดเผยและสามารถพูดคุยกันได้อย่างกว้างขวาง เชื่อที่
ว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ต้องปกปิดกำลังตายไปพร้อมๆ กับคนรุ่นเก่า แต่การ
เปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะต้องค่อยเป็นค่อยไป จะเร่งมากไม่ได้ เพราะอาจมี
กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยออกมาต่อต้าน

แม้ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกนานเท่าใด สังคมไทยจึงจะเปลี่ยนแปลง
กรอบความคิดเรื่องเพศ แต่ที่แน่ ๆ การพยายามทำความเข้าใจ เปิดใจ และ
พร้อมที่จะเรียนรู้ปัญหาร่วมกันอาจเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาที่ดีในขณะนี้

เพราะบางทีการหา ‘แพะ’ อาจไม่ใช่คำตอบสุดท้ายของปัญหา

เรื่องเพศ

ภาพหญิงไทยในอดีตที่เปลือยอก คือหลักฐานหนึ่งที่แสดง
ให้เห็นชัดเจนถึงการมองเรื่องเพศด้วยแว่นคนละอันกับคน
ในสมัยปัจจุบัน

เอกสารอ่านประกอบ

กาญจนา แก้วเทพ. ม่านแห่งอคติ : ความสัมพันธ์ระหว่างสตรี
กับสถาบันสังคม. กรุงเทพฯ: เชน เคอร์เพรส, ม.ป.ป.

กัจจว หลุยยะพงศ์. ทศนะศอ “จันคารา” ในสายตาของชาวอุษาคเนย์ :
การศึกษาเนื้อหาและผู้ชมตามแนวคิดวัฒนธรรมศึกษา.
บทความพิเศษ. SEAs December ๒๐๐๓.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. ผ้าขาวม้า, ผ้าขี้ริ้ว, กางเกงใน และ ฯลฯ :
ว่าด้วยประเพณี, ความเปลี่ยนแปลงและเรื่องสรรพสาระ.
กรุงเทพฯ: มติชน, ๒๕๓๘.

มุกหอม วงษ์เทศ. วิศทอเรียนว. คอลัมน์คุยความคิด.
หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๘.
<http://www.sac.or.th>

คุยกับวัยรุ่นเรื่องเพศใครว่ายาก

บ่อยครั้งที่เราได้ยินเสียงเรียกร้องให้พ่อแม่พูดคุยกับลูกที่เข้าสู่วัยรุ่นในเรื่องเพศ
แม่พ่อแม่หลายคนเริ่มจะเห็นด้วย แต่ก็มักจะขาดวิธีการ และกระจะ: 'ใช้พรองให้
กระรอก' อยู่ร่ำไป

มีเคล็ดไม่ลับที่บรรดาผู้เชี่ยวชาญแนะนำ โดยอิงมาจากการวิจัยทางด้านจิตวิทยาและพัฒนาการเด็กและวัยรุ่นซึ่งอยากจะชวนบรรดาท่านผู้อ่านได้รู้ไว้เพื่อนำไปใช้

ที่จริงการจะคุยกับลูกเรื่องนี้ได้ มีพื้นฐานที่สำคัญมาจากการเลี้ยงดูแต่เล็ก แบบคุยกันได้ 'ทุกเรื่อง' ซึ่งหมายถึงว่าเด็กต้องเติบโตมาแบบเชื่อมั่น วางใจว่าคนที่เลี้ยงดูเขานั้น ยินดีรับฟังสิ่งที่เขาคิดเห็น แม้ไม่ชอบใจ แต่ก็ 'ฟังได้' ครั้นพอถึงเวลาที่คุยกันเกี่ยวกับเรื่องเพศ (ซึ่งไม่ใช่แค่เรื่องเกี่ยวกับเซ็กส์ หรือจะเกี่ยวกับตาม) มันก็เป็นแค่ 'อีกเรื่องหนึ่ง' ที่คุยได้

แต่เอาละ สมมติว่า ไม่ได้เคยพูดคุยกันแบบนี้มาแต่เด็กแต่น้อย แต่ว่าตอนนี้เริ่มรู้สึกที่ต้องพูดแล้ว ผู้เชี่ยวชาญเขาแนะนำดังนี้

ประการแรก พ่อแม่ต้องเปิดใจว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ เรื่องที่เด็กมักจะสนใจก่อนคือ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเขา ซึ่งพ่อแม่ต้องเข้าใจว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ พ่อแม่ก็เคยเป็น แต่สมัยหนุ่มนั้นอาจจะเร็วกว่าสมัยพ่อแม่ เพราะสภาพแวดล้อม อาหารการกินมันเปลี่ยนไป ที่สำคัญพ่อแม่ต้องหาความรู้ด้วยว่าความ 'ปกติ' หรือ 'ไม่ปกติ' เป็นอย่างไร หากไม่แน่ใจก็ถามผู้รู้ได้ทั้งในทีวี วิทยุ หนังสือพิมพ์ หรือคลิกไปที่ www.teenpath.net (ฮา)

อีกเรื่องที่พ่อแม่ต้องเข้าใจคือความตื่นตัวทางเพศ อารมณ์เพศเป็นธรรมชาติของวัย ความอยากรู้อยากลองจึงเป็นไปได้โดยธรรมชาติ ดังนั้น การที่เด็กเริ่มสำรวจร่างกายตัวเอง รวมทั้งอยากรู้อยากลองของพ่อแม่ ของเพื่อนเพศเดียวกัน หรือต่างเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง แอบดูสื่อโป๊ แอบดูผู้ใหญ่ทำอะไรกัน รวมทั้ง 'อยากรู้อยากลองทำอะไรคนอื่นดูมั่ง' จึงเป็นความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติพ่อแม่ไม่ต้องตกใจว่าทำไมลูกเราแคะแสดลามก เพราะลูกใครๆ ก็เป็น

ประการที่สอง การทำความเข้าใจกับลูก การทำความเข้าใจนั้นต้องมีเหตุผลที่อธิบายได้ และเด็กสามารถเข้าใจได้ว่าจะเกิดผลดีต่อตัวเอง และเป็นการเคารพสิทธิของผู้อื่น ไม่ใช่การสั่งให้ **เชื่อตามฉัน เพราะฉันเป็นพ่อแม่ ฉันรู้ดีกว่าเธอ** เพราะค่านี้อาจจะเสื่อมความซึ้งไปอย่างรวดเร็ว ที่ต้องไม่ลืมคือ การทำความเข้าใจกันนี้ 'การรับฟัง' สำคัญกว่า 'การพูดให้ฟัง' แน่แน่นอนว่าคุยกับเด็กวัยนี้ไม่ง่าย เพราะมักจะมีลูกเล่น กวนโมโห เนื่องจากเป็นธรรมชาติของวัยที่ต้องการทดสอบว่าตนเองจะทำทายนานากับผู้ใหญ่(กว่า)ได้แค่ไหน พ่อแม่ผู้ปกครองจึงต้องระมัดระวังที่จะไม่ด่วนใช้อารมณ์ ดุว่า ต่ำหนิ ตัดบท หรือใช้กำลัง เพราะจะเป็นการปิดช่องทางสื่อสาร การอดทนรับฟัง ซักถามเพื่อเข้าใจความคิดของเขา เป็นการสร้างความเชื่อมั่น วางใจให้เด็กรู้ว่า **เขาสามารถบอกสิ่งที่เขาคิดได้ แม่รู้อยู่ว่าคุณจะไม่เห็นด้วย** ซึ่งสำคัญมากในการติดตามพัฒนาการ และพฤติกรรมของเขาในเวลาต่อไป

ส่วน 'เรื่อง' ที่จะคุยก็คือ คุยทุกเรื่องที่เขาถาม และไม่ต้องอธิบายยืดยาว เข้าประเด็นที่เด็กอยากรู้เด็กในวัยนี้เริ่มสนใจ หรือ

เอียงอายเมื่อเห็นการแสดงความรัก หรืออารมณ์เพศ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ดังกล่าว เช่น ดูหนังที่มีฉากรัก ก็ชวนคุยเลยว่าเขารู้สึกอย่างไร หรือมีเหตุการณ์ในสื่อ ในวงญาติมิตร เพื่อนฝูงในเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ก็ถามความเห็น และตอบคำถามที่เขาสงสัยอย่างตรงไปตรงมา ที่สำคัญ การตำหนิบุคคลในเหตุการณ์ คือการสอนให้ลูกเรียนรู้ว่า 'คุณมีทักษะ' ต่อเรื่องนี้ได้อย่างไร คิดให้ดีว่า นั่นคือทักษะที่คุณอยากจะปลูกฝังแก่เขาหรือเปล่า เพราะเด็กเรียนรู้มากที่สุดจาก 'แบบอย่างและการกระทำ' ของคนใกล้ตัว ไม่ใช่จาก 'คำสอน'

เรื่องที่น่าจะเป็นความรับผิดชอบของพ่อแม่โดยตรง คือ การทำความเข้าใจเรื่องความปลอดภัยทางเพศ ไม่ว่าจะพูดถึงการหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งพ่อแม่มักจะถนัดอยู่แล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าสร้างใจแก่เด็กได้ว่าทำไมถึงไม่ควรจะมี เด็กรู้สึกได้ถึงความตื่นตัว ระวังใจจากการได้เห็นคนแสดงความรักต่อกัน หรือมีความรู้สึกอยากเคล้าคลอใกล้ชิด จึงมักสับสน แต่ไม่กล้าคานเมื่อผู้ใหญ่บอกว่าไม่ดี จึงควรมีคำอธิบายให้เห็นว่า ความรู้สึกนั้นจะนำไปสู่การอยากใกล้ชิดมากขึ้นเรื่อยๆ จนอาจควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลที่ตามมาอย่างไรได้บ้าง ที่สำคัญ เราต้องยอมรับความจริงกับเด็กว่า ความต้องการทางเพศของเขาเป็นสิ่งที่มิได้อยู่จริง คุณเองก็มี หรือไม่แปลกด้วยซ้ำที่จะยอมรับว่ามันเป็นความสุขของชีวิต เพราะมันเป็นความจริง เหตุผลที่คุณมีเพศสัมพันธ์ได้ แต่ที่คุณคิดว่าเขายังไม่พร้อม เพราะอะไร ที่สำคัญแม้ว่าคุณจะคิดว่าเขายังไม่พร้อม แต่คุณก็จำเป็นต้องให้ความเข้าใจว่า การป้องกันตัวจากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และโรคที่มากับเพศสัมพันธ์จะทำได้อย่างไรถ้าพ่อแม่มีแต่กังวลว่าการให้ข้อมูลเหล่านี้ แปลว่า คุณอนุญาตเห็นดีเห็นงามที่จะให้เขามีเพศสัมพันธ์ และเลือกที่จะไม่พูดถึงเรื่องเหล่านี้ ก็เหมือนกับ การบอกเขาเพียงว่า อย่าออกไปข้างนอกเวลาฝนตก แต่ไม่ได้ให้ร่มติดตัวไว้เผื่อว่ากำลังอยู่ข้างนอกแล้วฝนดันตกลงมา

พ่อแม่หลายคนคุยกับลูกไม่ได้ แต่หาหนังสือ แผ่นพับ วิดีโอ มาทิ้งไว้ให้ลูกดู ซึ่งก็เป็นความพยายามที่ดี แต่อย่างน้อยก็ควรต้องสื่อสารว่า พ่อแม่อยากให้คุณรู้เรื่องเหล่านี้

ประการสุดท้าย วัยรุ่นยังต้องการผู้ใหญ่ แม้ว่าวัยรุ่นจะแสดงออกว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ และต้องการเป็นอิสระจนพ่อแม่มักจะนึกว่า **มันโตแล้ว อย่าไปยุ่งกับมันมาก** แต่ที่จริงพวกเขาต้องการความมั่นใจว่าพ่อแม่ยังใส่ใจห่วงใย เมื่อเจอสถานการณ์ลำบากคับขัน เด็กมักจะคิดถึงพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นอันดับแรก และหวังว่าคุณจะอยู่ตรงนั้นเพื่อช่วยเขา เด็กที่มีพื้นฐานความมั่นใจตรงนี้ มักจะตัดสินใจที่เป็นผลดีกับตัวเองได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับเด็กที่ขาดความมั่นใจว่าตนเองยังมีคุณค่า เป็นที่ต้องการของครอบครัว

ไม่มีวันสายเกินไปที่จะเริ่มพูดกับลูก หรือเด็กที่คุณดูแลในเรื่องเพศ (หรือเรื่องไหนๆ ก็เถอะ) และ **สิ่งสำคัญที่สุดที่เด็กอยากได้ยินก็คือ ยังไงคุณก็ไม่มีความกังวล หรือเลิกรักเขา**

ทำอย่างไรดี

เมื่อ เด็กๆ กลับ บ้าน ไม่ ตรง เวลา

ถึง ชายพนจร
ช่วยอธิบายให้ผู้ใหญ่อย่างครูเข้าใจหน่อยว่า ทำไมเด็กๆ
ไม่รักษาเวลาในการกลับบ้าน แล้วพอลกลับมาช้า โคนๆ โคนๆ ก็ทำ
หน้าหงิกหน้างอ ทั้งที่สัญญาไว้แล้วว่าจะไม่กลับดึก ถ้ามีเหตุ
จำเป็น ทำไมไม่โทรมาบอกก่อนล่ะ ผู้ใหญ่ต้องทำตัวยังงกับ
เรื่องแบบนี้

จาก ครูณะแนว

ตอบอาจารย์ณะแนว

ผมว่าคงเป็นเพราะตัวเด็กเอง (ผมก็เด็ก อะไรคือนิยาม
ของคำว่าเด็ก?) ไม่เห็นว่าจะต้องบอกอะไรเลย คงจะคิดว่า
“กลับไปค่อยบอกก็ได้” (ผมก็คิดแบบนี้ละ) หรือไม่ก็คงมีอะไร
จำเป็นจริงๆ ที่ทำให้บอกไม่ได้

ถ้าไม่มีเหตุจำเป็น ก็คงจะอยู่กับเพื่อน แล้วถ้าโทรไปหา
พ่อแม่ ก็ยาวโค่นถ้ามโนนี่เยอะเยาะ บางที ก็คืนะที่มีคนถาม
แต่ถามมากๆ ก็รำคาญเหมือนเหมือนกัน อะไรประมาณนี้

ผมว่าถ้าเป็นห่วงจริงๆ ตอนเวลาที่เค้าใกล้จะถึงบ้านแล้ว
ก็ลองโทรไปหาเค้ามั้งก็ได้ (มือถือ เคียนี่น่าจะมึงกันแล้วทุกคน
ถ้าไม่มี ก็ลองโทรเข้าเบอร์เพื่อนเค้าก็ได้คับ) เค้าจะไ้รู้ว่า คน
ที่บ้านรอกินข้าวกับเค้าอยู่ (เวรไปมะเนี่ย) แต่ไม่ใช่แบบ ช่วง
นี้มีกิจกรรมต้องกลับเย็นทุกวัน ก็โทรไปทุกวัน แบบนี้ก็เวรไป
อยู่คือคับ มันต้องมีความพอดีในทุกๆ อย่างอยู่แล้วบนโลก
ใบนี้

ชายพนจร เป็นนามปากกาของเด็กผู้ชายวัย 15 ขวบครึ่ง ซึ่งอาสาทำหน้าที่
ตอบปัญหาคาใจผู้โทรฯ ใรช่องทางนี้คือคุณแบบ ณะแนว เชิญส่งคำถามมาที่
wanderer_loso@hotmail.com

ความเห็นรุ่นพี่...

พี่. น.๕ “บางทีการปล่อยเวลาให้เป็นอิสระบ้างก็น่าจะดี แม้ว่าอาจจะ
เสี่ยง แต่ก็น่าจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง ถ้าเป็นเรื่องไม่ดี ก็คงจะคิดได้ คงจะรีบ
กลับบ้าน แต่ถ้าเกิดเป็นเรื่องดี ก็คงไม่น่าเป็นอะไร”

“เหมือนกับให้เรียนรู้เอง?” ผมถาม

“อ้อ แล้วก็เด็กสมัยนี้น่าจะคิดอะไรเองได้แล้ว ถ้าเป็นห่วงมาก แบบกลับบ้าน
ช้าเป็นประจำ อะไรแบบนี้ละ ก็ลองสืบๆ ดู ถามอาจารย์ ถามเพื่อนลูก แต่ควร
ทำเป็นแบบไม่ว่าอะไร”

“เพราะยังว่าเหมือนยิ่งยุ?”

“อ้อ”

“ถ้ากลัวกินเหล้าสูบบุหรี่ ดิเคยา ก็ให้สังเกตสุขภาพของลูก... แล้วก็หาวิธีแก้ไข
โดยไม่ใช้วิธีรุนแรง ว่า ค่า เพราะมันจะทำให้เด็กยิ่งก้าวร้าว”

“ถ้าที่บ้านนำเมื่อ บังคับให้ทำนู่นทำนี่อยู่ตลอดเวลา ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่จะ
ทำให้กลับบ้านช้า เพื่อถ่วงเวลา”

พี่ อ. น.๕ “ก็เคยทำเรื่องไม่ดี แต่ก็รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป ถ้าอายุเกิน
๑๕-๑๖ เนี่ยะ รู้เรื่องเน่ๆ เว้ย...”

“...ถ้ามีเรื่องไรนิดหน่อย มันเรื่องธรรมดาอะ”

รุ่นพี่เค้าพูดกับผมนะ ไม่ได้ตอบอาจารย์โดยตรง

อย่าเข้าใจผิด!!! ✖

เฮฮา...

ก้าวอย่าง
: ทุ่มเมืองราก

ปั้นไม่ขึ้น

ทุกครั้งที่มีการ ‘รวมพลคนก้าวอย่าง’ ที่โร โปรแกรม Night tour กับกลุ่ม swing ซึ่ง
ทำงานเรื่องเอดส์กับพนักงานบริการย่านพัฒนาพงษ์ก็มักจะเกิดขึ้น หลังจากรวมพล ครั้งที่ ๑ ผ่านไป
ครบครึ่งปี การรวมพลครั้งที่ ๒ ก็ตามมา โปรแกรม Night tour โดยกลุ่ม swing ก็เกิดขึ้นจาก
การทาบตามขององค์การแพธ แต่ครั้งนี้้องๆ กลุ่ม swing มีเรื่อง... คุณน้องขอร้อง...

น้อง swing : พี่ ตกลงทัวร์บาร์เกย์ก็ยังไม่เหมือนเดิม แต่พี่ช่วยแนะนำครูที่ร่วมทัวร์เรื่อง
เครื่องแต่งกายหน่อยสิ

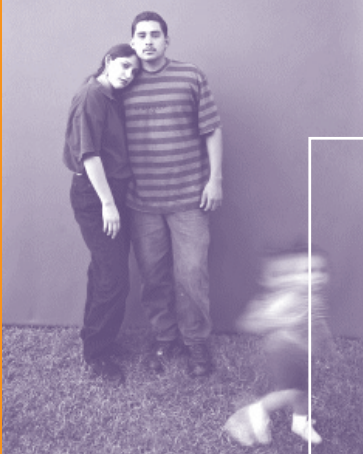
สาวแพธ : จะให้แนะนำอะไรเธอ

น้อง swing : คือน้องที่บาร์เกย์เขาฝากบอกว่า งวดนี้ให้ช่วยแต่งกายให้เหมือนคน
เที่ยวหน่อย รอบที่แล้วคณะทัวร์เล่นใส่ผ้าไหมไปทั้งชุด นักแสดงเขาบอก
ว่าเหมือนมีแม่มานั่งเฝ้าดู แสดงไม่ออก ใส่ผ้าไหมแล้วเหมือนคุณแม่
นี่ถึงแม่ มันปั้นไม่ขึ้น ✖

ก็คนอยากมีลูก

ศูนย์วิจัยโรคเอดส์ สภากาชาดไทย ได้จัดทำโครงการที่สำคัญ
โครงการหนึ่งคือ โครงการที่จะทำให้ยุติเชื้อเอชไอวี มีลูกได้
โดยใช้วิธีผสมเทียม

**มีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ผมก็ขอแจมด้วยคนก็แล้วกัน
เอาเรื่องที่เป็นข้อเท็จจริง (fact) ก่อนนะครับ**

โครงการนี้สำหรับคู่สามีภรรยา ที่ฝ่ายชายมีเชื้อเอชไอวี แต่ภรรยา ยังไม่ได้รับเชื้อเท่านั้น
เนื่องจากทารกที่คลอด จะ **'มีโอกาส'** ได้รับเชื้อในกรณีเดียวก็คือ กรณีที่แม่จะต้องมีเชื้อก่อน
หรือในระหว่างตั้งครรภ์ ถ้าแม่ไม่มีเชื้อ ไม่มีทางที่เด็กจะได้รับเชื้อ ถึงแม้ว่าพ่อจะมีเชื้อ

เหตุผลก็คือ เชื้อเอชไอวี อยู่เฉพาะในสารคัดหลั่งที่เราเรียกว่า น้ำอสุจิ (Semen) ไม่ใช่ตัว
อสุจิ (sperm) เพียงแต่น้ำอสุจิเป็นสารคัดหลั่งที่หล่อเลี้ยง และพาตัวอสุจิไปผสมกับไข่ของผู้หญิง
ซึ่งเรียกว่าปฏิสนธิและเกิดทารกในครรภ์

เมื่อข้อมูลเป็นดังนี้ กระบวนการนำเฉพาะตัวอสุจิ ซึ่งไม่มีเชื้อเอชไอวีอยู่แล้ว ไปผสมกับไข่
ของผู้หญิง อย่างที่เราเรียกว่า **'ผสมเทียม'** ก็เป็นทางเลือกหนึ่งเพื่อให้เกิดการตั้งครรภ์ได้ โดยที่เพศ
หญิงไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ ซึ่งก็หมายความว่า ลูกก็ไม่เสี่ยงด้วย

คำถามก็คือ วิธีนี้ปลอดภัย ๑๐๐% หรือไม่ หมอก็ต้องตอบว่าไม่ ด้วยเพราะกลัวการพลาด
แต่ไม่ได้พลาดด้วยข้อมูล แต่พลาดด้วยตัวคนทำ หรือตัวเครื่องมือ

ฝ่ายที่คัดค้านก็กระหน่ำว่า เห็นไหม หมอยังไม่กล้ารับประกันเลย แสดงว่ายังมีความเสี่ยง
อยู่ ไม่ควรทำโครงการนี้

จริง ๆ เรื่องนี้มีการทำมามากกว่า ๓,๐๐๐ รายในหลายประเทศ ยังไม่พบว่ามีผู้หญิงรายใด
ได้รับเชื้อด้วยวิธีการนี้แม้แต่รายเดียว

แปลว่า ปลอดภัยสูงมาก แต่ถ้าจะให้หมอรับรองว่า ๑๐๐% หมอที่ไหนจะพูด คนไปเล่นน้ำที่
บางแสน จะให้บอกว่าจะไม่มีทางถูกฉลามกัด ๑๐๐% ไม่มีใครพูดหรอก แต่มีข้อมูลว่า ธรรมชาติ
ฉลามเป็นอย่างนี้ ทะเลบางแสนเป็นอย่างนี้ มีคนมาเล่นน้ำกันขนาดนี้ ยังไม่เคยมีใครถูกฉลามกัดเลย
ที่บางแสน

คิดเอาเองก็แล้วกันว่ามันจะเสี่ยงไหม ถ้ากลัว ก็เล่นน้ำในสระก็แล้วกัน จบ

เอาละ ไม่ติดก็ไม่ติด แต่ถ้าพ่อซึ่งติดเชื้อเสียชีวิตละ เด็กก็กำพร้านะสิ?

ข้อมูลที่ควรระวังอีกอย่างก็คือ เอดส์ถูกจัดให้เป็นโรคเรื้อรังชนิดหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า สามารถ
ดูแลรักษา และควบคุมอาการได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ ขึ้นกับการเข้าถึงการรักษาที่ได้มาตรฐาน
และการดูแลตัวเอง ก็เหมือนกับเบาหวานนั่นแหละ ไม่เห็นมีใครคัดค้านการที่คนเป็นเบาหวานจะมี
ลูกเลย ตอนนี้อยู่ที่ติดเชื้อที่ได้รับยาต้านไวรัส ก็อยู่กันมาร่วม ๆ ๒๐ ปีก็แล้ว ก็สบายดี

ไม่กำพรัาก็ได้ แต่ว่าเด็กจะถูกรังเกียจนะ เพราะว่าพ่อติดเชื้อ จะเป็นปมด้อย

ปัญหาเรื่องนี้คือความไม่เข้าใจเรื่องเอดส์และเรื่องสิทธิเด็กมากกว่าต้องแก้ตรงความไม่เข้าใจ
ไม่ใช่แก้ด้วยการห้ามมีลูก เด็กถูกรังเกียจได้หลายสาเหตุ แล้วจะไปห้ามไม่ให้มีลูกในทุกสาเหตุเลย
ก็... ูู้...

ไม่ห้ามก็ได้ แต่เคยถามเด็กใหม่ว่าอยากเกิดสภาพนี้หรือไม่? นี่ก็สิทธิเด็กนะอย่าละเมิด

ก็ต้องถามว่า ใครเคยถูกถามมาก่อนเกิดบ้างละ ต้องเกิดก่อนสิ สิทธิถึงจะเกิดตามมา เช่น
สิทธิรับการศึกษา ได้รับการเลี้ยงดู ได้รับการรักษา ฯลฯ ไม่ใช่สิทธิที่จะเลือกเกิดในลักษณะใด แบบใด
ไม่อย่างนั้น พ่อแม่ทุกคนในโลก ก็ละเมิดสิทธิเด็กกันทั้งนั้นแหละครับ

เรื่องเอดส์ ต้องใช้ข้อมูลที่รอบด้านเป็นฐานคิด ไม่ใช่ความเห็นที่มีทัศนคติและความเชื่อ
เป็นฐาน ข้อมูลที่รอบด้าน เป็นการเพิ่มอำนาจให้คนจะตัดสินใจ และเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง
และในทำนองกลับกัน การปิดบังหรือเลือกให้เพียงข้อมูลบางส่วน ก็เป็นการละเมิดสิทธิคนอื่น
ด้วยเหมือนกัน

วันนี้คุณยังจะละเมิดสิทธิของคนอื่นอยู่หรือไม่ ตอบดู ✘

ครูฟ่ายปกครอง

มีความสุขบ้างไหม?

ส่วนใหญ่คุณครูฟ่ายปกครองมักเป็นบุคคลที่นักเรียนไม่ประสงค์จะปฏิสัมพันธ์ด้วย เพราะการยืนต่อหน้าครูฟ่ายปกครองที่ชอบทำหน้าเคร่ง คงไม่ใช่เรื่องสนุกเลย แถมยังสื่อความหมายถึงการมีบัญชา และอาจตามมาด้วยการถูกทำโทษ น้อยครั้งที่จะได้เห็นภาพความสุข ได้ยินเสียงหัวเราะประสานกันระหว่างครูปกครองกับนักเรียน นักศึกษา

หลายครั้งหลายคราจึงเกิดคำถามว่า ครูปกครองเคยมีความสุขบ้างไหมหนอ

ในวันนี้ได้คำตอบจาก **อาจารย์นงกุล วราวิทย์ แห่งวิทยาลัยเกษตรเทคโนโลยี ชลบุรี** ว่านอกจากงานสอนในปัจจุบันที่มีภาระเพิ่มมากขึ้นในการต้องเตรียมเอกสารมากมายในการประกันคุณภาพในยุคของนายกทักษิณฯ แล้ว อาจารย์นงกุลต้องรับผิดชอบงานฝ่ายปกครองที่ต้องดูแลนักเรียนนอกเหนือจากในห้องเรียนด้วย

ถึงแม้ต้องทำหน้าที่หลายอย่าง แต่อาจารย์ก็ไม่ได้รู้สึกเครียดอะไร เพราะสิ่งที่เรียกรอยยิ้มให้กับอาจารย์ได้นั้นไม่ได้อยู่ไกลตัวเลย ความสุขของอาจารย์คือ การได้เฝ้าดูลูกศิษย์เจริญเติบโต มีพัฒนาการทั้งทางด้านความคิด บุคลิกภาพ

และสิ่งที่เรียกรอยยิ้มปลาบปล้ำของอาจารย์ได้มากที่สุดคือ ความภาคภูมิใจเมื่อได้เปลี่ยนวิกฤตของเด็ก ๆ ให้กลายเป็นโอกาส

อาจารย์เล่าว่า ยังจำประสบการณ์เมื่อครั้งเป็นวัยรุ่นที่ต้องสัมพันธ์กับครูปกครองได้ ในวันนี้จึงใช้ประสบการณ์วันวานมาเป็นแนวทางการทำงานฝ่ายปกครอง และได้ฝากคุณสมบัติ ๔ ข้อที่คุณครูปกครองพึงมี เพื่อความสุขของตนเอง มาเล่าสู่กันฟัง

๑. บุคลิกภาพดี มีความเป็นกันเอง มีความน่าเชื่อถือ อาจารย์นงกุลเน้นว่า อาจารย์ฟ่ายปกครองไม่ควรมี ‘กระแสร้อน’ เพราะจะทำให้เด็กไม่กล้าเข้าหา และยังส่งผลต่ออารมณ์ของตนเอง ทำให้เคร่งเครียด นอกจากนี้ หากอยากเห็นเด็กเป็นเช่นไร คุณครูก็พึงเป็นแบบอย่างให้กับนักเรียน เช่น อยากให้บุคลิกภาพดี แต่งกายเรียบร้อย ผมสั้น เล็บสะอาด คุณครูก็ควรประพฤติเช่นนั้นก่อนเพื่อให้เด็กได้ดำเนินตาม สิ่งใดที่ไม่อยากพบเห็นในนักเรียน ครูก็ไม่ควรทำ

๒. ปิยวาจา คุณครูต้องไม่พูดคำหยาบ ต้องพูดด้วยเหตุผล ไม่ใช่คำพูดที่แสดงอำนาจ จับผิด ซึ่งจะนำพาความสบายทั้งหูและใจมาให้แก่ทั้งคนฟังและคนพูด

๓. ความยุติธรรม คุณธรรมที่ครูฟ่ายปกครองพึงมีคือ ความยุติธรรม ในยามที่ต้องไกลเกลี่ยข้อพิพาทของนักเรียน ความเข้าอกเข้าใจในอารมณ์ และพฤติกรรมของวัยรุ่นวัยเรียน ความอดทน ต้องมีมาก ๆ และที่สำคัญอย่างยิ่งคือการไม่ยึดติดกับอำนาจ การใช้อำนาจมีได้แต่อยู่ในเหตุอันควร

๔. กุศโลบายที่รอบคอบ การทำงานปกครอง ไม่ใช่เป็นเรื่องของการแก้ไขปัญหาเพียงอย่างเดียว หากควรมีแนวทางในการป้องกันปัญหาด้วย โดยการให้คำตักเตือนกับนักเรียนโดยรวม เชิญผู้มีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ มากระตุ้นเตือนในสิ่งที่นักเรียนไม่พึงปฏิบัติ บางครั้งบางคราวอาจเล่าเรื่องคนที่เคยทำผิด แล้วกลับตัวกลับใจได้ เป็นตัวอย่างพร้อมให้คำชมเชยและกำลังใจด้วยการขอเสียงปรบมือจากเพื่อนๆ

ความสุขของคุณครูไม่ได้อยู่ไกลเกินไหว ค่ะเลย เพียงครูสามารถนำพาลูกศิษย์ให้ผ่านพ้นวิกฤตและมอบโอกาสดีๆ ให้กับเขา เมื่อเขามีความสุขแล้ว รอยยิ้มของครูจะหนีหายไปได้อย่างไร ✨

นำสมเสร็จ ณ สวรรค์ชั้นเจ็ด
reachthe7thheaven@yahoo.com

คอลัมน์ 'สอนรัก... สลักใจ' เป็นคอลัมน์ที่ตอบจดหมายเรื่องเพศ และเรื่องความสัมพันธ์ต่างๆ ไป 'นำสมเสร็จ' ขอเชิญชวนทุกท่าน 'ร่วม' กันถามคำถามในคอลัมน์

ทำไปผู้หญิงไม่ชอบพูดตรงไปตรงมา

นำสมฯ บอกผมหน่อยว่า ทำไมผู้หญิงไม่ชอบพูดอะไรตรงไปตรงมา ต้องให้เราตีความอยู่เรื่อย พอตีความผิดก็หาว่าไม่รัก ไม่ใส่ใจ ผู้หญิงบอกออกมาตรงๆ ไม่ได้เหรอว่า ชอบ ไม่ชอบ อยากได้ ไม่อยากได้... ผมเหนื่อยเหมือนกันนะ... เอ้ออออ...
จาก คนมีเมียที่ใจน้อย

นำสมเสร็จฯ

อิม... ผมไม่ค่อยแน่ใจว่า เราสามารถให้ความเห็นได้ว่าผู้หญิงไม่ชอบพูดอะไรตรงไปตรงมา และชอบให้เราตีความจริงหรือไม่ ผมกลับรู้สึกที่ไม่เคยมีอะไรตรงไปตรงมา หรือ ไม่ตรงไปตรงมาในโลกเสียมากกว่า
เรื่องที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นประเด็นมากกว่าก็คือ เรามักจะมีความคิดเห็นระหว่างกันมากเกินไปสักหน่อยและจากคำถามของคุณผมกลับคิดว่าคุณค่อนข้างจะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางของความสัมพันธ์เสียเป็นส่วนใหญ่และคุณก็จะเหนื่อยไปเองนั่นแหละ
ผมกลับเห็นว่าความสวยงามของความสัมพันธ์ก็คือการเรียนรู้ถึงภาษาที่เราสื่อสารระหว่างกันซึ่งภาษาดังกล่าวนั้นมิได้มีอยู่แค่ในเรื่องของคำพูดที่บอกออกมาตามที่คุณอยากฟัง (อ่านดี ๆ ผมใช้คำว่า **คำพูดที่คุณอยากฟัง** มากกว่า **คำพูดที่คุณเรียกว่า ตรงไปตรงมา**)
ว่าง่ายๆ ว่า การตีความนั่นแหละ เป็นส่วนสำคัญของความสัมพันธ์
และถ้าคุณรู้สึกว่า คำตอบของผมมันไม่ค่อยแฟร์ ผมอยากให้คุณลองอ่านข่าวหรือข้อมูลอีกจำนวนหนึ่งที่กล่าวด้วยเรื่องของคนที่ผู้หญิงจำนวนไม่น้อยถูกหลอกโดยคนที่เขารัก คุณก็จะพบว่า เรื่องของปากกับใจที่ไม่ตรงกันนั้น มันมีกันทุกกลุ่มนั่นแหละครับ... ✕

ทำไปคนอยากมีเช็กส์แต่ไม่ยอมมีลูก

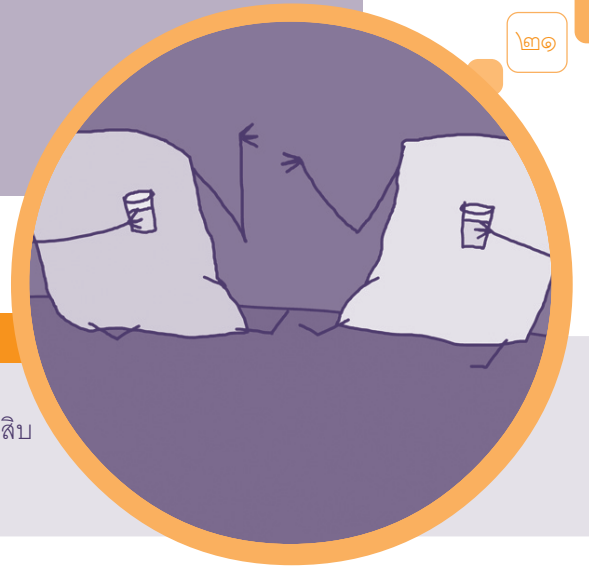
รู้สึกว่าเดี๋ยวนี้คน 'เอาман ไม่เอาลูก' กันเยอะขึ้นนะ
ไหนบอกว่า เช็กส์มีไว้เพื่อสืบพันธุ์งั้น?
จาก นักศึกษาปีสี่

นำสมเสร็จฯ

เหรอนู? นำไม่เคยรู้สึกว่าคุณเช็กส์มีไว้เพื่อสืบพันธุ์เลยอะ
และนำก็ไม่เคยคิดว่าคนสมัยนี้เอาман 'ไม่เอาลูก' เหมือนที่หนูบอกเลย
ทำไมนำจึงคิดเช่นนั้น?
คำตอบก็คือ ถ้าเช็กส์เป็นเรื่องของการสืบพันธุ์จริงๆ แล้ว ทำไมคอลัมน์เช็กส์ทั้งหลายในหนังสือและนิตยสารต่างๆ ที่ทั้งที่เรียกว่า หนังสือโป๊และหนังสือทั่วไป จึงไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่องสืบพันธุ์เอาเสียเลย? (หนู รวมทั้งคอลัมน์ของนำสมเสร็จฯ นี้ด้วยแหละ)
ในขณะที่เดียวกัน หนังสือที่ว่าด้วยเรื่องครอบครัว และเรื่องแม่และลูกทั้งหลาย ก็ไม่เห็นมีเรื่องของการสืบพันธุ์สักกะนิด
...ถ้าเช็กส์มีไว้เพื่อสืบพันธุ์จริงๆ หนู ป่านนี้รัฐบาลเขาไม่ให้คนอยู่ด้วยกันแล้ว เพราะประชากรคงจะล้นโลกแยะ
และก็อาจเป็นไปได้ว่า คนที่มีลูกจริงๆ นั้น บางทีอาจจะไม่เคยมีเช็กส์เลยก็เป็นไปได้นะ
เช็กส์จึงไม่เคยมีไว้เพื่อสืบพันธุ์ เช็กส์มีไว้เพื่อมีเช็กส์เสียมากกว่า และเช็กส์คืออะไรนั้นก็สุดแล้วแต่จะนิยามกัน
อะนะ
ที่สำคัญ ขอให้คนสองคนนิยามตรงกันนั่นแหละจะเหมาะสม
ดังนั้น ถ้าพูดกันแบบหนุกๆ นำว่า คนสมัยไหนก็ 'เอาманไม่เอาลูก' ทั้งนั่นแหละ ส่วนใครที่จะ 'เอาลูก' นั้นเขาจะ 'เอาман' ด้วยหรือเปล่า อันนี้นำก็อาจทราบได้
ที่ทราบก็คือ เราคาดหวังกับเช็กส์มากเกินไป และมากขึ้นทุก ๆ วัน ... ✕

สลักใจ

ทำใบผู้ชายยอมรับผู้หญิงที่แก่กว่าเป็นแฟนไม่ได้

ดิฉันอยากรู้ว่า มีเหตุผลสำคัญอะไรที่ทำให้ผู้ชายถึงยอมรับผู้หญิงที่แก่กว่าเป็นแฟนได้ยากนักล่ะคะ แล้วอย่างนี้ผู้หญิงอย่างดิฉันที่กำลังจะสี่สิบ จะหาแฟนได้จากที่ไหน

จาก โศสว

น้าสมเสร็จ

คำตอบในแบบ ‘มาตรฐานชายไทย’ ต่อคำถามของคุณโศสวก็คือ ผู้ชายจำนวนมากไม่ยอมมีแม่อีกคนหนึ่ง และคำตอบในแบบ ‘มาตรฐานหญิงไทย’ ต่อคำถามของคุณโศสวก็คือ ผู้หญิงจำนวนมาก มองเรื่องความสัมพันธ์ในลักษณะแฟน และในเรื่องของความรักและการร่วมชีวิตในลักษณะของความมั่นคงในชีวิต เรื่องที่เราพบในสังคมของเราคือ ผู้ชายมักมองเรื่องความสัมพันธ์ในแง่ของการเป็นผู้นำในการดูแล ขณะที่ผู้หญิงมักจะมองในเรื่องของการถูกดูแล และก็ตอบแทนการดูแลในลักษณะของการเป็นช่างทำหลัง หรือเป็นแม่ของลูกเสียมากกว่า วิธีคิดและการใช้ชีวิตในลักษณะนี้ เห็นจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก... ตราบใดที่จุดเริ่มต้นของการสร้างความสัมพันธ์ในสังคมของเรายังมีลักษณะ ‘การเป็นพี่เป็นน้อง’

ไม่เชื่อลองถามตัวเองสิครับว่า เมื่อมีการแนะนำตัวกันของผู้ชายผู้หญิงในสังคมไทย สิ่งที่จะปูทางสู่ความสัมพันธ์ในทุกๆ รูปแบบก็คือ ทำไมต้องมีการนับอายุกัน... และสิ่งนี้เอง ผู้หญิงมักจะหมกมุ่นอยู่ไม่น้อยที่จะพยายามวางลำดับ และลักษณะความสัมพันธ์กับ ‘เพศตรงข้าม’

บ่อยครั้งผมแอบรู้สึกว่าการจะเป็นเพื่อนกันในสังคมไทยระหว่างคนที่เพิ่งรู้จักกันนั้นออกจะลำบากอยู่และบ่อยครั้งมักนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยจะสดใสสักเท่าไร ด้วยว่าต่างฝ่ายต่างติดกับอยู่กับความเป็นพี่เป็นน้องอยู่นั่นแหละ

‘ลูกเกรงใจ’ จึงเป็นเรื่องใหญ่ในความสัมพันธ์ระหว่างกันของคนในสังคมไทย

แต่คนจำนวนไม่น้อยก็ออกจะติดอกติดใจกับลักษณะที่ พี่ น้องๆ นี้แหละครับ เพราะมันเป็นการละลายพฤติกรรมที่ง่าย เพราะการนับพี่นับน้อง เป็นกรอบที่ทำให้สองฝ่ายต้องปฏิบัติระหว่างกันได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน

ดังนั้นคำตอบของผมต่อคำถามที่ว่า คุณโศสวจะไปหาแฟนได้จากไหน

คำตอบก็คือ คราวหน้าจะรู้จักใครก็เริ่มชะจากการไม่นับพี่นับน้อง และให้ความสัมพันธ์กับความ เป็นเพื่อนในฐานะของความเท่าเทียม และเคารพซึ่งกันและกันนั่นแหละครับ

ไม่งั้นคุณก็ต้องตอบผมให้ได้ว่าคุณอยากมีความสัมพันธ์กับคนอื่นในลักษณะที่เท่าเทียมกันหรือความจริงแล้วคุณเองก็แค่อยากจะมีแฟนที่เด็กกว่า ซึ่งก็ไม่ต่างจากคนอื่นที่อยากมีแฟนที่เด็กกว่าเช่นกัน ✕

ทำใจดีลูกชายพาหญิงเข้าบ้าน

คุณน้าสมเสร็จฯ มีลูกชายมั้ย คือฉันเป็นมายลูกหนึ่ง กำลังทุกข์ใจที่ลูกชายพาผู้หญิงเข้าบ้าน เพิ่งจะเรียน ปวส. เท่านั้น แต่ก็ไม่กล้าห้ามลูก ไม่กล้าคุยกับลูก ไม่รู้จะเริ่มยังไง กลัวลูกจะเกลียดหนีออกจากบ้าน มีคำแนะนำอะไรที่จะทำให้อิฉันเข้าใจเขา และทำให้เขาเข้าใจหัวอกคนเป็นแม่บ้าง

จาก แม่มายคนหนึ่ง

น้าสมเสร็จ

คำถามของคุณไม่ค่อยชัดเจน ผมคิดว่าทางออกก็คือคุยกับ ‘ลูกทั้งสองคน’ นั่นแหละ ความหมายก็คือ เด็กผู้หญิงที่มาอยู่กับลูกของคุณ เขาก็เป็นลูกของคุณด้วย ชวนเขากินข้าว ดูแลเขาเหมือนว่าเขาเป็นลูกคุณคนหนึ่ง และให้การยอมรับกับเขา ผมแอบหวังว่า เด็กผู้หญิงคนนั้นเขาก็อาจจะถูก ‘แรงผลักดัน’ อะไรสักอย่างออกมาจากบ้านของเขาเช่นกัน มิฉะนั้นเขาคงไม่ยอมมากับลูกคุณหรอก

บางที ในท้ายที่สุด คุณอาจจะปรับความสัมพันธ์ทั้งสามฝ่าย ให้กลายเป็นครอบครัวที่อบอุ่นก็ได้ และเมื่อนั้น คุณอาจจะได้รับการยอมรับทั้งจากลูกคุณและจากเด็กสาวคนนั้น และคุณอาจจะค้นพบอะไรบางอย่างในเรื่องราวทั้งหมด ที่มีได้เลวร้ายขนาดที่คุณหวาดวิตกก็ได้

ผมแอบหวังไว้เช่นนั้น และเอาใจช่วยคุณด้วยอีกคนครับ ✕

เรียนรัฐเพศศึกษาแล้ว พลัสพรหนึ่งที่เราอยากเห็นคือ นักเรียนสามารถคิด วิเคราะห์ได้ คำถามสำหรับครูคือ ทำอย่างไรเราถึงจะนำพานักเรียนไปสู่จุดนั้นได้ นั่นคือที่มาของการออกแบบ แผนการเรียนรัฐเพศศึกษาในโครงการก้าวอย่างฯ

โดยหลักการแล้ว กิจกรรมในแผนเป็น ‘อูบาย’ การเรียนรู้ ซึ่งไม่ได้หมายถึงการนำไปสู่ การหาคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

ในทางกลับกัน เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดถึงทางเลือกทุกทางที่อาจเป็นไปได้อย่างรอบด้าน และที่สำคัญ ต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจในชีวิต

ลองถาม แทนการบอก

ตั้งนั้นการตั้งโจทย์เพื่อให้คิด จึงควรเป็นเรื่องที่ใกล้เคียงกับประสบการณ์จริง ตัวอย่างเช่น ในแผนการเรียนรู้เรื่อง ‘ทางที่เลือกเดิน’ โจทย์ถามนักเรียนว่า “เพื่อนชวนโดดเรียน ไปดูคอนเสิร์ตที่ร้องดัง เราจะทำอย่างไร”

อ่านให้ดินะคะ ไม่ใช่ที่เราจะ ‘ปฏิเสธ’ อย่างไร

เราเริ่มกระบวนการนี้ได้ตั้งแต่ถามว่านักเรียนคิดอย่างไรกับโจทย์นี้หรือเรื่องที่นักเรียนมักชวนเพื่อนฯ ไปทำคืออะไรบ้าง ฯลฯ หาโจทย์ที่ใกล้ตัวเด็ก และให้เด็กร่วมกำหนดโจทย์

แน่นอนว่า โจทย์นี้คำตอบที่ถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ “นักเรียนต้องปฏิเสธเพื่อน และให้เหตุผลที่หนักแน่น รวมทั้งควรทำตัวเป็นเพื่อนที่ดี ในการชักชวนให้เพื่อนเปลี่ยนใจ ไม่ให้หนีเรียน” เพราะหากตั้งต้นกันแบบนั้น สิ่งที่คุณครูจะทำโดยอัตโนมัติก็คือ แจกใบงานให้นักเรียนลงเขียนประโยคการปฏิเสธเพื่อน และลงฝึกปฏิเสธ

ทั้งที่ในความเป็นจริงหากเกิดเหตุการณ์ชวนหนีเรียน นักเรียนส่วนหนึ่งก็พร้อมจะหนีเรียนไปในบัดดล บางส่วนคือคนที่ชวนเพื่อนหนี บางส่วนก็ไม่ได้อยากไป และบางส่วนก็อาจรักเพื่อนเกินกว่าจะปฏิเสธ ฯลฯ

ครูจึงต้องเชื่อมั่นในนักเรียนน้อยของเรา ว่าเขามีความสามารถที่จะจัดการและเผชิญกับเรื่องราวเหล่านี้ และหาวิธีที่เหมาะสมกับตนเองได้ เพราะแต่ละคนก็มีเหตุผล และวิธีการของเขาเอง

สิ่งที่ครูจะช่วยให้เด็กน้อยเกิดการเรียนรู้ ครูก็ควรเล่นบทสนับสนุน ไม่ใช่ให้หนีเรียนในโจทย์นี้ แต่ชวนให้พวกเขาคิด ด้วยการตั้งคำถามบนเงื่อนไขที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่ม

ครูจึงต้อง ‘ฟัง’ ก่อนโดยไม่ต้องเตรียมคำตอบที่ถูกต้องไว้ เพราะมันไม่มี จากนั้น ลอง ‘ตั้งคำถาม’ ให้นักเรียนสำรวจ ว่า

“คิดว่าที่เพื่อนชวนเราหนีเรียน เพราะอะไร”

“เราอยากไปหรือเปล่า”

“ถ้าไปตามเพื่อนชวน จะเกิดอะไร ถ้าไม่ไปจะเป็นอย่างไร”

“ที่ไปเพราะอยากไปหรือเพราะเหตุอื่น”

“แล้วถ้าไม่ได้เรียน จะมีผลอะไรไหม”

“ถ้าเกิดอะไรตามมา ไม่ว่าจะครูจับได้ เพื่อนเลิกคบ เราคิดอย่างไร”

ฯลฯ

ในห้องที่มีนักเรียน ๔๐ คน อาจยังมีทั้งคนที่พร้อมจะโดดเรียน มีคนที่ไม่ต้องบอกอะไร ก็คิดอยู่แล้วว่าไม่ได้อยากไป หรือมีอีกหลายๆ แบบ

อันที่จริง ผู้ใหญ่อย่างเราๆ ซึ่งเป็นเด็กมาก่อนต่างก็รู้ว่า ต่อให้บอก สั่ง หรือห้ามว่า ‘ไม่ควรไป’ ผลก็คือ... ✨

ปลาร้าลับ

ตัวอย่างของการบูรณาการ ‘เรื่องเพศ’

หลายคนอาจจะร้อง “อ้อ” หากเอ่ยชื่อ **อาจารย์นคร สันธิโยธิน** พู่ก่อดั้ง ‘ห้องกุหลาบขาว’ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และนี่ก็ถึงเหตุการณ์ที่เคยเป็น ‘ทอล์กออฟเดอะทาวน์’ ของเมืองกรุงเทพฯ แต่หนูคงจะไม่รู้พื้นเรื่องราวนั้นหรอก เพราะวันนี้ เรื่องที่หนูคุยกับอาจารย์นั้นเป็น ‘ปลาร้า’ ล้วนๆ เนื่องจากมีข่าวร่ำลือสะพัดว่าสูตรปลาร้าลับของอาจารย์นั้น ‘แซบ’ หลาย เลยต้องอดมาขอสูตรเพื่อนำมาเผยแพร่ให้คุณผู้อ่าน s-exchange ได้ลองนำไปทำกันสักหน่อย

แต่คำว่า ‘ปลาร้า’ ก็เล่นเอาหลายคนน้ำลายหก ส่วนอีกหลายคนอาจกำลังรีบหาผ้าปิดจมูกเลย โถ สำหรับคนที่ไม่ชอบปลาร้า อย่าเพิ่งด่วนสรุปนะค่ะ เพราะสูตรปลาร้าเด็ดของอาจารย์มีการบูรณาการเรื่องเพศเข้าไปด้วยค่ะ

“การทำอะไร ต้องใส่ใจ ใส่ความรัก ความรู้สึกดีๆ ที่เรามีลงไปในงานที่ทำ เหมือนกับปลาร้าลับที่ต้องทำด้วยความพิถีพิถัน หนที่ใช้น้ำก็ต้องล้างให้สะอาด มิฉะนั้นผักก็ต้องค้ม เพราะถ้าไม่ค้ม ผักก็จะดูไม่น่ากิน” เห็นไหมคะ อาจารย์เผยเคล็ดลับของการทำปลาร้าลับออกมาแล้ว

แต่เท่านั้นยังไม่พอ อาจารย์ยังย้ำถึงเรื่องสัดส่วนของเครื่องปรุง ซึ่งถือว่ามีค่าสำคัญสำหรับรสชาติอาหารอย่างยิ่ง

“อาหารที่ดีต้องถูกสุขลักษณะเกิดประโยชน์สูงสุดต่อร่างกาย ถ้าเปรียบเทียบกับเรื่องเพศ ก็เหมือนความแตกต่างทางรสนิยม ความชอบ ค่านิยม ที่ทำให้มีผลต่อวิถีชีวิตทางเพศอย่างมาก ยกตัวอย่าง เช่น ขนาดของอวัยวะเพศ

ที่คนกำลังให้ความสำคัญจึงหาทางทำให้ใหญ่โดยใช้การฉีดซิลิโคน ฉีดน้ำมันมะกอก ทั้งที่ขนาดไม่ได้มีผลอะไรกับความความสุขทางเพศมากเท่าประสบการณ์ ก็เหมือนการทำปลาร้าลับ อร่อยหรือไม่ ไม่ได้ขึ้นกับขนาดของครกหรือความใหญ่ยาวของสากเลย แต่ขึ้นกับการปรุงและวิธีการตำมากกว่า”

สุดท้าย ก่อนจะตัดปลาร้าลับที่ปรุงแล้วให้ลองชิม อาจารย์ก็ยังฝากข้อคิดมาให้คุณผู้อ่านด้วยนะค่ะ “การทำปลาร้าลับก็เหมือนการสอนเรื่องเพศ เราไม่สามารถบอกสูตรตายตัวได้หรอกนะว่าต้องใส่พริกกี่เม็ด ใบมะกรูดกี่ใบ เพราะลิ้นคนเราชอบรสต่างกัน”

“เช่นเดียวกับเรื่องเพศที่ไม่มีรูปแบบตายตัว เพราะเป็นเรื่องส่วนบุคคล ขอเพียงแต่ระลึกไว้เท่านั้นว่า **พลังอันยิ่งใหญ่มาพร้อมกับความรับผิดชอบที่ใหญ่ยิ่ง** ✨”

การหมักปลาร้า

- ๑. ขอดเกล็ดปลากรวด ตัดหัว ควักไส้ปลาทิ้ง และนำไปหมักในไหที่ล้างสะอาด
- ๒. เมื่อบลามาได้ที ให้นำมาล้างจนสะอาด แล้วใส่เกลือ ใส่ข้าว

การลับปลาร้า

- ๑. นำตะไคร้ ข่า ใบมะกรูด หัวหอม กระชาย ต้นหอม พริก พริกขี้หนูสด มาซอยให้ละเอียด
- ๒. ทุบเมล็ดที่อยู่ในพริกมะขามเปียกออกก่อน จากนั้นนำมาสับรวมกับปลาร้า
- ๓. ใส่ใบมะกรูด ข่า ตะไคร้ กระชาย และพริกขี้หนูสดลงไปปลาร้า และสับรวมกันจนกระทั่งกระตุกปลาร้าปั่น
- ๔. นำปลาร้าที่สับพร้อมเครื่องปรุงจนละเอียด ใส่ลงในภาชนะปากกว้าง เช่น กาลมิงสแตนเลส ใช้ทัพพั่นให้เข้ากัน โรยพริกปั่น ใบมะกรูด ต้นหอม พริกตามใจชอบ ก่อนตัดใส่ถ้วยเสิร์ฟพร้อมส้มตำ พืชสด

๒๔

เกี่ยวกับไทยกับ MT

ป.ปลา วิทยาลัยการอาชีพหนองหาน

เซียมซีแม่นๆ กลางป่าอันร่มรื่น

อุดรธานี เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากทางด้านวัดวาอาราม และแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ เช่น น้ำตกธารงาม น้ำตกยูงทอง ภูผอยลม และสถานที่ที่ ป.ปลาฯ จะพาไปเที่ยวก็คือ **วัดป่าคำภูกระแต**

วัดป่าคำภูกระแต เป็นวัดที่เป็นที่รู้จักดีของคนในจังหวัดอุดรธานี แต่เนื่องจากเป็นวัดป่า และชาวบ้านที่นี่มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายจึงไม่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากนัก

วัดป่าคำภูกระแต ตั้งอยู่ที่บ้านดอนกลอย ต.ดอนกลอย อ.พิบูลย์รักษ์ จ.อุดรธานี หากท่านใดต้องการไปเยี่ยมชม การเดินทางนั้นแสนจะสะดวกสบายเพราะห่างจากตัวจังหวัดอุดรธานี เพียง ๑ ชั่วโมง

วัดแห่งนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ มีบรรยากาศร่มรื่น เนื่องจากเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ และมีศาลาที่ถูกสร้างและตกแต่งได้อย่างวิจิตรงดงาม อยู่ติดกับลำห้วยหลวง

ไม่ไกลจากศาลานัก ยังมีสะพานที่สร้างไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เดินข้ามไปสัมผัสกับบรรยากาศอันแสนสดชื่น และพักผ่อนหย่อนใจกับความร่มรื่นได้ ต้นไม้ใหญ่ในสวนสาธารณะที่อยู่อีกด้านหนึ่งของวัด

หากหนุ่มสาวคู่ใดชอบเรื่องของดวงชะตาราศี ว่ากันว่าเซียมซีที่วัดนี้แม่นมาก นอกจากนี้ ใครที่พิสมัยการว่ายน้ำ ก็สามารถตีร่มดำกับธรรมชาติได้ด้วยการลงเล่นน้ำในลำห้วยหลวง ซึ่งในหน้าร้อนจะเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวที่หลบร้อนไปเล่นน้ำ หรือจะพาครอบครัวไปนั่งรับประทานอาหารข้างลำห้วย ก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทำให้บรรยากาศสดชื่นไม่แพ้กัน

หากใครที่ชอบการเข้าวัดเข้าวา และอยากหลีกเลี่ยงความวุ่นวายของสังคมเมือง เพื่อไปใกล้ชิดธรรมชาติแล้วละก็ ป.ปลาฯ คิดว่าวัดป่าคำภูกระแตน่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกได้ไม่แพ้สถานที่ไหนๆ เลยละ

สำหรับกรีนนี่ ก็หมดเวลาลงแล้ว เราคงต้องกลับไปเฟรชกับความวุ่นวายในสังคมเมืองอีกครั้ง เอาไว้คอยติดตามกันว่า เล่มหน้าจะเป็น MT คนไหน ภาคใด ก็จะพาผู้อ่านไปเที่ยวทั่วไทย ✕

เฮ้อ...
ก๊วยย่าง

ก๊วยย่าง

หมู่เมืองรัก

นี่น้อยจัง

ในการอบรมเครือข่ายเยาวชนจัดรายการวิทยุ มีน้องๆ ตั้งแต่ ๑๑ ขวบจนถึงน้องๆ ๒๐ กว่า มาร่วมแจมกันจนถึงกิจกรรมเข้าฐานอุปกรรม ซึ่งก็มีอุปกรรมหลายชนิดให้น้องๆ ดู แล้วลองอธิบายตามที่เข้าใจ

น้อง : “อันนี้เรียกว่าที่ตรวจการตั้งครภณะคะ ถ้าเราสงสัยก็ต้องชี้ใส่ถาดหลุมที่เราซื้อมา หลังจากนั้นก็นำชี้จากถาดหลุมมาหยดใส่ที่ทดสอบสักสี่ห้าหยด ถ้ามีขีดขึ้นขีดเดียวแสดงว่าไม่ท้อง แต่ถ้ามีขีดคู่ ก็แสดงว่าท้อง เพื่อนๆ สงสัยอะไรถามได้นะคะ”

เท่านั้นเอง เสียงสอบถามก็ดังลั่น ตรวจเวลาไหน เมนส์ไม่มานานเท่าไรถึงตรวจได้ ราคาเท่าไร ชัวร์มั๊ย ฯลฯ ส่วนใหญ่ก็ถามถึงวิธีใช้และประสิทธิภาพ น้องผู้ชายประมาณ ๑๑ ขวบซึ่งเล็กที่สุดในกลุ่มยืนฟัง แต่หน้านี่คือขวมวดเหมือนมีอะไรในใจ จนกระทั่ง...

น้อง : “น้องผู้ชายคนนี่ มีอะไรสงสัยรึเปล่า ถามได้นะ”

ตัวเล็ก : “ผมสงสัยว่า... เอ่อ... ทำไมผู้หญิงถึงจี่น้อยจัง ถาดหลุมเล็กนิดเดียว ยังชี้ได้เลย ถ้าเป็นผู้ชาย ‘ลัน’แน...” ✕

ครั้งแรก... ลองเสียว?

ฉันเพิ่งไปคลอเคลียกับชายหนุ่มมาในฉบับ!

คืนนั้นเป็นคืนวันศุกร์ ฉันไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ที่ผับแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพฯ ในร้านเสียงเพลงดังสนั่น คนยืนแน่น เบียดเสียดกันเต็มไปหมด

เมื่อไปถึงชายหนุ่มคนหนึ่งก็ไปด้วยกันก็ชวนให้ฉันดื่มวิสกี้ ทุกคนทั้งดื่มและเต้น เมามันส์ไปกับดนตรีที่ตีใจเปิด เขาขยับตัวเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ จนเรายืนชิดติดกัน เขากระซิบถามอะไรบางอย่างแต่ฉันไม่ได้ยิน เขาจึงขยับตัวเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น แล้วกระซิบที่ข้างหู ถามว่า “สนุกไหม” ฉันยิ้ม ๆ ตอบกลับไป

ยิ่งดีก็ยิ่งดี เขาชวนฉันว่า “อยู่ตรงนี้ไม่สนุกเลย ออกไปอยู่ที่กลางร้านกันเถอะ”

ฉันไม่รู้ที่สนุกคืออะไร เขาย้ำว่า ให้เอาแก้วติดมือไปด้วย พร้อมทั้งถือวิสาสะ ลองจิบของเหลวที่อยู่ในแก้วของฉัน และคืนกลับมาในทันที ดูเฝื่อน ๆ เหมือนว่า ความสนทนสนมจะเริ่มเกิดขึ้น

มาตอนนี้ฉันถึงรู้ว่าไอ้สนุกของเขานั้นมันเป็นยังไง ตรงกลางร้านที่ฉันยืนเป็นจุดที่คนแน่นมากที่สุดทุกคนต้องทั้ง ‘เบียด’ และ ‘เสียด’ กันไปมา โดยเฉพาะเมื่อมีคนเดินผ่าน คนก็ต้องเบียดกันยิ่งขึ้นเพื่อให้ทาง

เบียดเสียดกันไป ทั้งโดยธรรมชาติและโดยจงใจ

ลึกลับ ฉันชวนเขาว่ากลับกันเถอะ เขามองตา พร้อมกับถามว่า “แล้วไปไหนต่อ?”

ฉันเกือบจะคิดไม่ออกว่าต้องตอบยังไง แต่ก็ยิ้มแล้วบอกเขาว่า “ไม่ไปไหน”

เขาไม่ได้พูดอะไร เราอยู่ตรงนั้นกันต่อลึกลับ เขาเริ่มเลียมือมาโอบที่เอว เมื่อได้จังหวะที่เพลงจบลง ฉันบอกเขาซ้ำว่า กลับกันเถอะ เขาจึงยื่นมือออกมา ขอมือฉันไปจับ แล้วเดินกลับไปทีละด้วยกัน

เรื่องจบลงง่าย ๆ ที่ทุกคนต่างฝ่ายต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน

.....
ฉันเก็บเรื่องมาเล่าให้เพื่อนสนิทฟัง แต่เพื่อนผู้เชี่ยวชาญในสถานที่อโคจรคืนถามกลับมาด้วยเสียงที่เฉยเฉยว่า “แล้วไงเธอ... จะเล่าอะไร... ประเด็นมันอยู่ตรงไหน” แล้วมันก็แซวฉันว่า ไปเที่ยวแล้ว ‘ใจแตก’ กลับมาแล้ว ‘เวินเว้อ’ มันแซวฉันอีกหลายประโยค แต่มีประโยคหนึ่งที่มันบอกว่า “เออ แกไปเจอแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้มีภูมิคุ้มกัน เวลาเจอของจริงจะได้ไม่ละลายเป็นซีฟู้ด”

มันบอกว่า เวลาไปเที่ยวแล้วใกล้ชิดกับเพื่อนชาย ไม่ว่าจะนั่งเบียดชิดกัน โอบไหล่ จับมือ กระซิบคุยกันจนแค้น แขนบแค้น ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นเรื่องแปลก และไม่ควรถือจริงจังกับมัน เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นภายในร้านเป็นเหมือนวัฒนธรรมเฉพาะถิ่น สังคมข้างนอกอาจมีกฎเกณฑ์อย่างไร แต่เมื่อเข้าไปในร้านแล้วก็เหมือนยกเว้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อตม้น้ำกลัหาญเข้าไปจนเมา ก็ทำให้ตัดสินใจทำอะไรได้อย่างไร้กังวล

แน่ละ หลาย ๆ ครั้ง เรื่องราวในที่เหล่านั้นอาจนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง เช่น ไปมีเซ็กส์กันต่อ แต่มันคือสิ่งที่เกิดขึ้นจาก ‘ความเพลิน’ เป็นตัวตั้ง ที่ต้องคิดมากน้อยคือการตัดสินใจทำอะไรไปนั้น มี ‘สติ’ ใหม่ แล้วถ้าไม่ออกไปร่วมกิจกรรมด้วยจะรู้จักวิธีสื่อสารให้บรรยากาศไม่เสียได้ไหม สำหรับฉัน ฉันว่าฉันโชคดีที่ไม่เมา เพราะถ้าเมา ฉันอาจจะอยากมีเซ็กส์ก็ได้

สิ่งที่เกิดขึ้นในความมืดนั้น ก็คือความไม่ชัดเจน พอออกนอกที่แห่งนั้นแล้ว ทุกอย่างก็กลับเข้าสู่เหตุการณ์ปกติ ประหนึ่งว่าภายในผับนั้นเป็นมิติพิเศษ...

...ที่ฉันไม่ค่อยแน่ใจคือ ลำพังแค่อายุ ๒๐ ปีขึ้นไป จะมีทักษะพอที่จะรับมือสถานการณ์ไม่คาดคิดแล้วหรือยัง ✕

ถ้าอยากรู้จักแหล่งเที่ยวกลางคืนสุดฮิต ลองเข้าไปในเว็บไซต์ ‘ตรวจบัตรคอทคอม’ www.truajbat.com ที่เหล่านักเที่ยวมาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ไม่ว่าจะเป็นฉบับใหม่ สถานที่ไปต่อหลังฉบับปิด ราคาเครื่องคีมของแต่ละร้าน รวมไปถึงวิจารณ์นโยบายบ้านเมืองที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการด้วย

ชื่อบทความลอกเลียนจากเซกชั่นหนึ่งของเว็บไซต์ปีศาจของไทยที่กระทรวงไอซีทีพยายามปิด ชื่อว่า **ไทยเซ็กส์สตอรี**

คอทคอม

ในงานอบรมวิทยากรหลัก (MT) ของชาวก้าวอย่างฯ เมื่อต้นเดือนสิงหาคม หิ่งห้อยน้อยต้องขยับปีก กะพริบไฟ ทำอยู่ตลอดเวลาเมื่อได้พบปะหน้าตาของท่าน สว.จอน อึ้งภากรณ์ กรรมการของโครงการฯ ซึ่งมาแลกเปลี่ยนความเห็นในเวทีเรื่องการพัฒนาเยาวชน

ความจริงการได้รับความรู้จากท่านก็เป็นเรื่องดี แต่ที่ติดว่าการนั่งฟังคือ หิ่งห้อยน้อยได้มีโอกาสเห็นตัวเป็น ๆ ของท่านสว. ซึ่งเพิ่งได้รับรางวัลรามอน แมกไซไซ สาขาการบริการภาครัฐประจำปี ๒๕๔๘

หิ่งห้อยน้อยรู้ว่า รางวัลที่ท่าน สว.จอนได้รับนี้เป็นรางวัลเดียวกับที่คุณพ่อของท่าน คือ อ.ป๋วย อึ้งภากรณ์ เคยได้รับมาเช่นกัน ในคำประกาศเกียรติคุณของคณะกรรมการนั้น มีใจความสุดท้ายที่กินใจหิ่งห้อยน้อยเหลือเกินจะคุณผู้อ่านที่รัก นั่นคือข้อความที่ว่า ในการเลือกจอน อึ้งภากรณ์ เพื่อรับรางวัลรามอน แมกไซไซ สาขาการบริการภาครัฐ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๘ คณะกรรมการได้เล็งเห็นถึงการยืนหยัดอย่างมุ่งมั่นในฐานะวุฒิสมาชิก ที่ให้ความเคารพต่อเรื่องสิทธิ และรับฟังความต้องการของประชาชนที่ด้อยโอกาสอย่างเคารพต่อความเป็นมนุษย์

รางวัลเกียรติยศขนาดนี้ หิ่งห้อยน้อยจึงอดไม่ได้ที่จะขอร่วมฉลองแสดงความยินดีกับท่าน สว. โดยถือโอกาสถามคำถามกับคุณผู้อ่านที่รักเสียเลยว่า “อะไรคือเครื่องใช้

ไฟฟ้าที่ท่าน สว.จอน อึ้งภากรณ์ เคยปฏิเสธที่จะมีไว้ครอบครองในบ้าน”(แต่ปัจจุบันกลับกลายเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าประเภทเดียวที่ท่านใช้บ่อยที่สุด) โอ ! คุณผู้อ่านที่รักของหิ่งห้อยน้อยไม่ต้องกุมขมับขนาดนั้น หิ่งห้อยน้อยมีคำตอบให้เลือกจะ

ก. เครื่องปิ้งขนมปัง

ข. เตามาโครเวฟ

ค. เครื่องซักผ้า

รู้คำตอบแล้วก็อย่าเก็บไว้ในใจ หรือแอบบันทึกไว้ในโทรศัพท์เพื่ออ่านคนเดียวล่ะ ตัดสินใจเถิดจ๊ะว่าจะเลือกส่งคำตอบมาทางอีเมลที่ ksattay@path.org หรือใครอยากใช้บริการไปรษณีย์ก็เขียนส่งมาที่ หิ่งห้อยน้อยนำโชค องค์การแพธ ๓๗/๑ เพชรบุรี ๑๕ กทม. ๑๐๔๐๐ หจดเขตวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน นะจะคุณผู้อ่าน สำหรับของรางวัลที่เตรียมไว้ให้ผู้ตอบถูกคราวนี้ คือหนังสือ ครูในฐานะผู้ทำงานวัฒนธรรม (TEACHERS AS CULTURAL WORKERS) เขียนโดย PAULO FREIRE แปลโดย สดใส ชันติวิรวงศ์

รีบตอบคำถามมาด่วน หิ่งห้อยน้อยมีหนังสือรอคุณผู้อ่าน ๑๐ เล่มเท่านั้นนะสำหรับผู้ตอบถูก ✕

นี่คือรายชื่อผู้โชคคี่

สำหรับการร่วมตอบคำถามในคอลัมน์ฉบับที่แล้ว ซึ่งถามว่า “ปุอะไรเอ่ยมี ๔ ขา” คำตอบคือ “ปุเสื่อนั่งเล่นกันสองคน” ปรากฏว่ามีผู้ตอบถูกทั้งหมด ๗ ท่าน ขอให้รอรับเสื้อยืด ‘หนังม่านรุढ़’ สีชมพูสุดใจได้เลย

กรุงเทพฯ : คุณโบว์ และคุณไม้

ลำปาง : คุณเบญญา เอมมาวัฒน์ และคุณชัชวาลย์ เสริมสุข

อุบลราชธานี : คุณรุจีณี พลภักดิ์

อุครธานี : คุณคำรงค์ สาริยา

พัทลุง : คุณฉัตรวัฒน์ วัฒนศิริ

กลับมาแล้ว... เทศกาลหนังม่านรุด ปีที่สอง

ตอน เช็กส์ที่ไม่เจ็บ

มูลนิธิเข้าถึงเอดส์ ร่วมกับโครงการก้าวอย่างอย่าง เข้าใจองค์การแพช จัดประกวดภาพยนตร์สั้น ‘โครงการหนังม่านรุดปีที่ ๒’ ภายใต้หัวข้อ ‘เช็กส์ที่ไม่เจ็บ’ โดยการสนับสนุนจากมูลนิธิโรคภัยแพ้เลเซอร์ หลังจากประสบความสำเร็จในการจัดครั้งแรกไปก่อนหน้านี้

โครงการ ‘หนังม่านรุด’ เกิดขึ้นเพื่อส่งเสริมการสื่อสารเรื่องเพศที่รอบด้าน และสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตทางเพศของคนในสังคมที่ถูกปิดกั้นในเรื่องเพศ ขาดโอกาสรับรู้ ขาดความเข้าใจในทัศนคติและประสบการณ์ทางเพศที่แตกต่างกันของแต่ละคน อันนำไปสู่ความเสี่ยงในการรับเชื้อเอชไอวี สัมพันธภาพที่ไม่ราบรื่นในครอบครัวและคนรอบข้าง จนถึงการรังเกียจเดียดฉันท์ในสังคม

โครงการฯ ได้คัดเลือกภาพยนตร์สั้น ๑๘ เรื่อง เพื่อผ่านเข้ารอบสุดท้าย และพร้อมจะเผยแพร่ให้ประชาชนผู้สนใจทั่วไปรับชมและร่วมตัดสิน ‘รางวัลมหาชน’ (Popular vote) ในเทศกาลหนังม่านรุดกรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ ๒๘-๓๐ ตุลาคม ศกนี้ ณ โรงภาพยนตร์ House Rama ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ย่านอารีชีเอ

ภาพยนตร์ทั้ง ๑๘ เรื่องเป็นผลงานของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษา และประชาชนทั่วไป ที่ได้พยายามนำเสนอเรื่องราวชีวิตทางเพศที่หลากหลาย และรอบด้าน อาทิ

- แบบทดสอบความสัมพันธ์ของหญิงสาวแรกเริ่มกับหนุ่มตีวเดออร์
 - เรื่อง This Evening
- คู่รักสองสาวที่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย
 - เรื่อง (Sex) Toy Story
- เด็กหนุ่มที่ตามหาหนังสือเพศศึกษาที่ถูกฉีกขาดไปบางส่วน
 - เรื่อง ไฟเขียว
- สาวร้านสะดวกซื้อไม่พอใจชายหนุ่มที่ตนเองหลงรัก เพราะเขาซื้อถุงยางอนามัยเสมอ ๆ
 - เรื่อง Sorry, it's sold out!!!
- เข้าวันหนึ่งของชายหนุ่มที่เผชิญกับโลกใหม่ที่มีความหลากหลายทางเพศ
 - เรื่อง ไม่เป็น...อย่าลบลหู่ ฯลฯ

ในงานเดียวกันนี้ จะจัดฉาย ‘หนังอาสา’ โดยผู้กำกับภาพยนตร์รุ่นใหม่ที่เคยได้รับรางวัลชนะเลิศโครงการหนังม่านรุดครั้งที่ ๑ มีการเสวนากับผู้เชี่ยวชาญด้านภาพยนตร์ ผู้กำกับ นักแสดง คนทำงานด้านเอดส์และเพศศึกษา และการจัดนิทรรศการและเกมส่งเสริมการเรียนรู้เรื่องเพศ

นอกจากการจัดเทศกาลหนังม่านรุดกรุงเทพฯ แล้วและในระยะต่อไปจะมีการเดินสายจัดเทศกาลหนังม่านรุดในต่างจังหวัดด้วย

ผู้สนใจร่วมงานเทศกาลหนังม่านรุดกรุงเทพฯ หรือ สนใจเป็นเจ้าของภาพจักเทศกาลหนังในต่างจังหวัดร่วมกับมูลนิธิเข้าถึงเอดส์ กรุณาติดตามรายละเอียด หรือสอบถามที่มูลนิธิเข้าถึงเอดส์ โทร. ๐-๒๓๓๗๒-๒๑๑๓-๔ หรือ

ติดตามการ์ตูนหน้าเรื่องข่าวสาร โดยนักวาดฝีมืออาชีพ
 หนึ่งใจหนึ่งใจๆ เยาวชนไหนใคร่ด่าอย่างอย่างอย่าง
 อ่านเพื่อเสริมการเรียนรู้เรื่องเพศ พร้อมสอดแทรก
 สาระความรู้แนวๆๆ ใจๆ ตลอดเล่ม

‘การ์ตูนปี’ ปลายปี ...

- พากย์ใน Born to Be
- ลุ้นเรื่องรักๆ ลับๆ กับ A View of Love, เพศ: สัมพันธ์ และ เล่ห์รักสลบร้าง
- แสบๆ คับๆ กับเรื่อง แบบเรียนเพศศึกษา-ไตรภาค

หนึ่งๆ นักเขียน และเยาวชนไหนใคร่ด่าอย่างๆ จะได้ผลิตผลิตกับ ‘การ์ตูนปี’
 ที่ใจหนึ่งใจอย่างอย่าง อ่านทางไหนใคร่ด่าอย่างๆ ท้อระเทศไหนๆ

เมื่ออ่านแล้วแล้ว แบ่งการ์ตูนปีให้เพื่อนๆ อ่านต่อได้ครบฉบับคน... ลุ้นรับรางวัลพิเศษ
 จากโครงการอย่างๆ ระยะเวลาของ nnn.teenpath.net มกราคมปี ๒๕๕๓

หนึ่ง ปี เป็นคำกริยา แปลว่า ส่งเสริมสิ่งที่บกพร่อง เช่น ยาปี, ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่
 ให้สมบูรณ์ ฯลฯ หากเป็นภาษาพูดถือเป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เปลือย หรือ ค่อนข้างเปลือย
 เช่น รูปปี, มีเจตนาเปิดเผยอวัยวะบางส่วนที่ควรปกปิด, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
 พ.ศ. ๒๕๕๒